

Kapitalizm, savaş ve parti programı /2 - H. Fırat

Teorik ve pratik bütünlüğü içerisinde programımız, savaşların kaynağını vermekle, haklı ve haksız savaşlar arasında ilkesel bir ayırım

yapmakla kalmaz; savaşları ve dolayısıyla militarizmi ortadan kaldırmanın tarihsel ve toplumsal koşullarını da tanımlar. Örneğin, teorik bölümün 12. maddesi

toplumsal devrimin, kapitalizme özgü çeşitli türden toplumsal sorunların yanısıra savaşların ortadan kaldırılmasının da yolunu açtığını tespit eder.

s.12

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı 2022 / 20
05 Haziran 2022

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak70.net

Gericiliğe, baskıya ve sömürüye karşı...

Mücadeleyi büyütelim!

3

NATO üzerinden kirl pazarlıklar

Dinci-faşist rejim bir şekilde ABD'nin isteklerini yerine getirecek. Bu kirl pazarlığın NATO'nun genişlemesine karşı olmakla bir alakası yoktur.

4

Çürüyen rejim ve büyüyen servetler

Pemekçilerin ceplerinden çalınanlarla ve gasp edilenlerle oluşan fonların sermayeye peşkeş çekildiği bir düzende, AKP iktidarı servetini büyütüyor.

7

Sınıf "yeni hareketliliklere" gebe

Sınıfta var olan tepkiyi örgütleyerek açığa çıkabilecek bir hareketliliğe şimdiden yön verebilmek için sorumluluk olarak hazırlanmalıdır.

IG Metall TİS'i sabote ediyor- K. Ali

s.14

Kolombiya seçimleri: "Bir dönüm noktası" mı? - A. Engin Yılmaz

s.15

Gericiliğe, baskıya ve sömürüye karşı mücadeleyi büyütelim!

Düzen siyasetine rengini veren kirli atmosfer giderek yoğunlaşıyor. Dozu her geçen gün artan yalan, demagoji, dezenformasyon ve hakaretlerle örülü bu kirlilik üzerinden, toplum alabildiğine nefessiz bırakılmak isteniyor.

Gerici-faşist rejim son günlerde bir yandan fiili saldırılarını tırmandırıyor, öte yandan söylemlerinde düzeyizliğin sınırlarını zorlayan bir hatta ilerliyor. Erdoğan'ın Haziran Direnişi'ni ve toplumun muhalif kesimlerini hedef alan çirkin açıklamaları bunun son örneği oldu. Görünen o ki, AKP-MHP iktidarı bir kez daha o bilinen "kutuplaştırma" siyasetini esas alan bir politika izliyor. Bu yolla hem kendi tabanını konsolide etmeyi hem de düzen muhalefetine istediği mindere çekerek sırtını yere getirmeyi amaçlıyor. Bu sefer işinin o kadar kolay olup olmayacağı ise bir dizi etmene; içeride ve dışarıda iğreti bir düzlemde varlığını sürdüren güç dengelerinin ne yönde şekilleneceğine ve toplumsal mücadelenin seyrine sıkı sıkıya bağlı.

İKTİDARIN "MANEVRALARI" VE BEKLEYEN TEHLİKELER

Gerici-faşist rejimin son yıllarda bir dizi alanda manevra kabiliyetini yitirdiği ve bu yönüyle açmazlarının derinleştiği biliniyor. Bu koşullar altında toplumsal desteğini korumakta iyiden iyiye zorlanan rejim, inandırıcılıktan uzak "müjdelere" vererek, düzen muhalefeti üzerinden topluma tehditler savurarak ve çıplak zorbalığı tırmandırarak yol yürümeyi esas aldı. Günün kurtarmaya yönelik bu çıkışların etkisi de doğal olarak geçici oldu.

Öte yandan, iktidar gücünü elinde tutmak için batılı emperyalist güçlere uşaklık çizgisini pekiştirecek adımlara yöneldi. İçerde ve dışarıda açmazları derinleşen gerici-faşist rejim, geçtiğimiz sene Afganistan ve Karadeniz krizi üzerinden buna ne denli hevesli olduğunun mesaj-

larını vermişti. Ukrayna krizi henüz savaş boyutuna ulaşmadan önce, Karadeniz'i batılı emperyalistlerin hizmetine sonuna kadar açmak için her türlü çılgınlığı yapmaya hazır olduğunu ise "Montrö krizi" üzerinden ortaya koymuştu:

"Sayısız argümanla manipüle edilerek bağlamından koparılacak istenen Montrö ve Kanal İstanbul tartışmaları ayrıntılarından arındırıldığında, ortaya açık bir tablo çıkmaktadır: AKP-MHP iktidar bloğu, başını ABD'nin çektiği batılı emperyalist güçlerin Karadeniz'e dönük planlarında yeni bir düzeyde rol üstlenme hevesindedir.

"Gerici-faşist iktidar Karadeniz'de öne çıkan kriz dinamiklerini, kendi bölgesel çıkarları doğrultusunda değerlendirmenin, özellikle de emperyalistlerle ilişkileri 'onarmanın' imkânı olarak görüyor." (Kızıl Bayrak, Özel Sayı: 14 / 9 Nisan 2021)

Ukrayna'da başlayan emperyalist savaş, uluslararası ilişkiler alanında kartların yeniden karılmasına, emperyalistler arası güç dengelerinin yeni biçimler almasına ve doğal olarak belli boşluklar ile çelişkilerin oluşmasına yol açtı. Geline yerde gerici-faşist rejim bir kez daha bu boşluklara oynayan bir tutum sergiliyor. NATO'nun genişletilmesi tartışmaları, özellikle iç politikada istismar edilebilecek "yeni bir manevra" alanı olarak değerlendiriliyor. Rejimin bekası için bir yandan ABD ve batılı emperyalistlerle ilişkileri düzeltmeye çalışan Erdoğan yönetimi, içeride ise "dünyaya kafa tutan lider" görüntüsü yaratma çabasında.

"NATO krizi"ni emperyalistlerin de onayını alarak sonuna kadar istismar edeceği açık olan rejim, buna da bağlı olarak Suriye ve Rojava'ya dönük yeni bir saldırıyı da gündemine almış görünüyor. NATO'nun genişletilmesine dönük kirli hesap ve pazarlıkları kullanarak, ABD ve Rusya'dan koparacağı tavizlerle başlatmayı düşündüğü işgal hareketi üzerinden bir kez daha iç politika alanında

elini güçlendirmeye çalışıyor. Erdoğan'ın Kılıçdaroğlu'na yönelttiği "10 soru" da, içeride ve dışarıda tırmandırılan savaş ve saldırganlık politikaları üzerinden toplumu ve muhalefeti çekmeye çalıştığı düzlemi ortaya koyuyor.

Seçim yılına girildiği bir süreçte, Erdoğan yönetimi düzen muhalefetine Kürt halkına ve hareketine dönük yeni bir saldırı üzerinden "Yenikapı ruhuna" kazanabilecek mi belli değil, ama cetvel buraya konulmuş durumda. Bu çizgiye fazlasıyla istekli bir muhalefet bloğunun olması ise iktidara başka bir manevra alanı yaratıyor.

Tüm bu gelişmeler önümüzdeki günlerde gerici-faşist rejimin bir yandan düzen muhalefetine ve toplumsal mücadele güçlerine dönük saldırganlığı tırmandıracağını, öte yandan "terör" demagojisi eşliğinde Gezi vb. toplumsal mücadele gündemleri üzerinden sokağı hedef alarak küstah ve bayağı söylemlerin dozunu arttıracacağını, kirli savaş politikaları ile düzen siyasetini kendi minderine çekmek için elinden geleni yapacağını gösteriyor.

Bu kirli politikanın en tehlikeli yanını ise toplumdaki yanıt bulması ihtimali oluşturuyor. Ayağının altındaki toprağın kaydığı farkında olan iktidar, tam da bu hedefe odaklanmış bulunuyor.

ÜST ÜSTE BİKEN TOPLUMSAL SORUNLAR

Ancak, bu kirli hesapların eskisi gibi kolayından sonuç üretmesi kolay değil. Zira, ekonomik krizin çok yönlü faturası gün be gün ağırlaşıyor. Hayat pahalılığı, düşük ücretler, yoksullaşma, açlık, işsizlik ve ağır çalışma koşulları işçi ve emekçilerin temel gündemleri. Öte yandan tırmandırılan faşist baskı ve zorbalık, burjuva muhalefetin etkisi altında olan kitleler dahil, geniş toplumsal kesimlerde belirgin bir hoşnutsuzluk oluşturmuş durumda. Kürt halkı ateş altında, emekçi

kadınların üzerindeki baskı, şiddet ve saldırılar görülmemiş boyutlara ulaşmış durumda. Gençlik kitleleri ise geleceksizlik çukurunda yaşam savaşı veriyor.

Bu koşullarda, gerici-faşist iktidarın yalanlarla, demagojilerle, iğrenç söylemlerle ve daha önemlisi kirli savaş politikalarıyla toplumun dikkatini başka yönlere çekmesinin ve çok yönlü toplumsal sorunların etrafından dolanarak yol yürütmesinin imkanları giderek tükeniyor.

TOPLUMSAL MÜCADELENİN ÖNÜNÜ AÇMAK İÇİN!

Derinleşen kriz ve artan toplumsal sorunlar karşısında bunalan Erdoğan yönetimi, önümüzdeki süreçte kirli ve karanlık oyunlarla toplumu paralize etmek, kutuplaştırmak ve en azından kendi dinci-gerici tabanını mobilize etmek için elinden geleni yapacaktır.

Burada üzerinde durulması gereken nokta, bu kirli hesapların nasıl ve hangi yolla boşa çıkarılacağıdır. Açıktr ki ki, kendisi de gericilikle malul olan, sosyal sorunları demagoji malzemesi yaparak oy devşirmeye çalışan ve her kritik süreçte iktidarın gölgesine sığınan düzen muhalefeti ve onun seçim vaatleri çözüm adresi olamaz. Zira, onların ortaya koyduğu "çözüm" platformu, işçi ve emekçilerin temel sorunlarının çözümünü değil, çözümsüz sorunlarla boğuşan burjuva düzenin restorasyonunu esas almaktadır.

Dolayısıyla, burjuva siyasetin iktidarı ve muhalefetiyle birlikte oluşturulmaya çalıştığı gerici, boğucu, saptırıcı ve tehlikeli atmosferi parçalayıp atmanın biricik yolu, işçi sınıfı eksenli sosyal mücadeleleri büyütme ve sürdürme olacaktır. Bu nedenle, önümüzdeki dönemde işçi ve emekçilerin tüm dikkatini, temelinde kapitalist sömürü düzeninin yer aldığı toplumsal-siyasal sorunlara çekmek, bu sorunlara dayalı mücadeleleri her alanda örgütlemek ve birleştirmek yaşamsal bir önem taşımaktadır.

NATO üzerinden kirli pazarlıklar

Finlandiya ile İsveç'in emperyalist savaş aygıtı NATO'ya üye olmak için başvurularının ardından başlayan tartışmalar devam ediyor. Tartışmayı başlatan, AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın "teröre destek verdikleri" gerekçesiyle iki ülkenin üyeliğine onay vermeyeceğini söylemesiydi. Saray rejimi adına yapılan açıklamalarda, NATO'nun genişlemesine karşı bir tutumun söz konusu olmadığı belirtildi. Ancak tüm açıklamalar rejimin farklı hesaplar/pazarlıklar peşinde olduğunu teyit ediyor.

'NATO İPİ' KOKUŞMUŞ REJİMİ KURTARACAK MI?

AKP-MHP rejimi kendi bekası için ülkeyi bataklıkla sürüklerken on milyonları sefaletle itiyor. 'Rutin' hale getirilen zamlar, enflasyonun 'istikrarlı' yükselişi, toplum sağlığını tehdit eden yoksulluk ve yozlaşma henüz toplumsal bir patlamaya yaratmasa da kokuşmuş rejime destek verenlerin oranı sürekli düşüyor. Topluma vaat edebileceği bir şey kalmadığı için şiddet ve riyakarlık araçlarıyla yol alan rejim, dış politika üzerinden geliştirdiği hamlelerle hem toplumun dikkatini dağıtmaya hem yürüttüğü kirli pazarlıklarda belli hedeflerine ulaşmaya çalışıyor.

Finlandiya ve İsveç'in 'teröre destek' verdikleri sürece NATO'ya üyeliklerinin onaylanmayacağı söylemi kaba bir sahtekarlıktan başka bir şey değil. AKP şefi başta olmak üzere rejimin derdi, öncelikle Biden yönetimi tarafından önemsenmek ve ABD ile belli hesap ve çıkarları için pazarlık yapabilmektir. Bunu da Türk devletinin savaş aygıtı NATO'ya sunduğu hizmetler üzerinden yapmaya çalışıyor. Bu bağlamda Kürt halkına düşmanlık histerisinin ürünü olan belli hesaplar olduğu gibi, Suriye topraklarının ilhakına destek almak, silahlanma konusundaki kısıtlamaları kaldırtmak ve yurtdışında yaşayan 'terörist' diye tanımlanan birkaç kişinin şov eşliğinde Türkiye'ye getirilmesi gibi hesaplar da var.

Tayyip Erdoğan, Finlandiya ve İsveç'in böyle bir zamanda NATO üyeliğine başvurularını 'büyük bir nimet' sayıyor. Zira emperyalist savaş aygıtının genişlemesine bir itirazları olmasa da iki ülkenin üyeliğe alınmasını geciktirerek, Biden'e 'bizi muhatap alıp pazarlık masasına

çağırılmasını' mesajı veriyorlar. Pazarlık başlıkları arasında AKP şefi ile yakınlarını doğrudan ilgilendiren Halkbank davası, Rıza Zarrab'ın itirafları, Baran Korkmaz'ın ABD'ye değil Türkiye'ye iadesi gibi dosyalar da var. AKP-MHP rejimi bir 'NATO ipi' yakalamış görünüyor. Ancak kirli pazarlık masasına oturmaya muvaffak olsalar bile bu, kokuşmuş rejimlerini kurtarabilecekleri anlamına gelmiyor. Bundan dolayı faşist baskı ve zorbalığı günden güne arttırıyorlar.

'PAÇA KURTARMA', SİLAH ALIMI, İŞGAL HEVESLERİ

Saray rejiminin takındığı tutum, Rusya'yı sıkıştırmak için Finlandiya ve İsveç'i bir an önce üyeliğe almak isteyen savaş aygıtı NATO'nun şefleri, daha somut olarak Biden yönetimi için 'can sıkıcı' bir olay. Zira onlar Ankara'daki 'yerli/millî' dinci-ırkçıların sorun çıkarmadan iki ülkenin üyeliğine destek vermelerini bekliyorlardı. Ancak uzun yıllar boyunca Tayyip Erdoğan'ın tek adam rejiminin başına geçme planlarını destekleyen emperyalistler, şimdi kirli hevesleri için kendileriyle pazarlık yapabilen bir rejim inşa ettiklerini görüyorlar. Buna rağmen öyle telaş edilecek bir durum olmadığını biliyorlar.

Emperyalistler, 70 yıldan beri NATO'ya hizmet eden Türk devletini önemsiyorlar. Stratejik konumu olan Türkiye'nin NATO üssü olması onlar için önemli bir imkan. Bundan dolayı AKP şefinin niyetinin ne olduğunu çok iyi bilseler de Türk devleti ile NATO arasında 'can sıkıcı' gelişmelerin yaşanmasını istemezler. Bu bağlamda dinci-faşist rejimi adım adım hizaya getirmek için çaba harcıyorlar.

Bu durumdan hareket eden bazı çevreler, AKP-MHP rejiminin NATO ve ABD'ye karşı tutum aldığı, hatta emperyalist savaş aygıtının genişlemesine engel olduğu yönünde 'analizler' yapıyorlar. Kimileri işi, sol güçlerin bu konuda Tayyip Erdoğan'a destek vermesi gerektiğini bile vaaz edebilecek noktaya varıyorlar. Oysa bu zırvalar bir yana bırakıldığında saray rejiminin derdinin başka olduğu ayan-beyan ortadadır.

AKP şefi ile çevresinin 'paçasını kurtarma' öncelikleri var. ABD'deki dosyaların hasır altı edilmesini istiyorlar. Kürt halkına düşmanlık bağlamında Rojava'ya

saldırı için 'yeşil ışık' bekliyorlar. F-16 savaş uçakları başta olmak üzere, silah alımı önündeki bazı engellerin kaldırılmasını talep ediyorlar. Bir diğer hedefleri ise, Suriye topraklarından yeni alanları işgal etmek ve işgal ettikleri bölgeleri, mültecileri bahane ederek ilhak etmektir.

Görüldüğü üzere dinci-faşist rejim NATO'nun genişlemesine karşı olmadığı gibi, varmak istediği hedefler de gerici-saldırgan-yayılmacılıkla bağlantılıdır. Başka türlü olması da mümkün değil zaten. Zira Türkiye'nin dinci-şeriatçıları ile ırkçı-faşistleri siyasi alana çıktıkları günden beri emperyalizmin hizmetinde oldukları, halen de öyleler. Nitekim MHP'de AKP'de ABD'nin imal ettiği emperyalizme ve sermayeye hizmet eden aparatlardan başka bir şey değiller.

SUÇ ORTAKLIĞINA DEVAM EDECEKLER!

Ukrayna savaşını uzatmak için çaba sarf eden ABD-NATO cephesi, Finlandiya ve İsveç'e uzanarak Rusya etrafındaki kuşatmayı sıkılaştırmak için acele ediyor. Bu provokatif hamleyi bir an önce atmak istedikleri için, AKP şefinin pazarlık masasını kurma talebiyle ortaya çıkmasından dolayı rahatsız oldular. Yansıdığı kadarıyla böyle bir hamle beklemiyorlardı. Oysa köşeye sıkışan dinci-faşist rejimin 'fırsat bu fırsat' diyerek NATO'ya sunduğu hizmetler için bir 'kullanılma bedeli' talep etmesi hiç de şaşırtıcı değil. Saray rejiminin çaresizliğinin derinleşmiş olması, AKP şefinin 'kullanılma fiyatını' yüksek tutmasına neden oldu.

AKP şefinin tutumu muhataplarında can sıkıntısı yaratsa da olayı büyütmediler. Görüldüğü kadarıyla Joe Biden halen de Tayyip Erdoğan'la konuşmak için acele etmiyor. Bu rahatlığı, AKP-MHP koalisyonunun her koşulda NATO ile suç ortaklığına devam edeceğinden emin olmaları sağlıyor. Zira bütün taraflar saray rejiminin neyin peşinde olduğunu biliyor.

Buna karşın ABD-NATO cephesi bu

'can sıkıcı' krizi aşmayı da önemsiyor. Görüldüğü kadarıyla işin bu kısmıyla savaş aygıtının şefi Jens Stoltenberg ilgileniyor. Konuyla ilgili yaptığı son açıklamada, "... Ankara ile Türkiye yönetimi ile yakın temas halindeyiz. Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan ile konuşuyoruz. Aynı zamanda İsveç ve Finlandiya ile de konuşuyoruz. Yakın zamanda Stockholm, Helsinki ve Ankara'dan üst düzey yetkilileri bir araya getireceğiz" ifadelerini kullanan NATO şefi, kuşkusuz ki bu işi Biden yönetiminin biçtiği rol gereği yerine getiriyor.

Suç ortaklığına devam etme konusunda bir sorunları olmayan tarafların pazarlığı sıkı tutma eğiliminde oldukları görülüyor. AKP şefinin, en azından bazı talepleri karşılanmadan geri adım atması kolay değil. Buna karşın Joe Biden yönetiminin de talep edilenleri kolayından karşılaması olası görünmüyor. Saray rejiminin kendini 'pahalya pazarlama' taktiği uyguladığının farkında olan Biden ve adamlarının kırıntılar dışında ciddi bir şey vermeleri beklenmiyor.

Görünen o ki, pazarlık biraz daha devam etse de taraflar bir şekilde anlaşmaya varacaklar. Dinci-faşist rejim bir şekilde ABD'nin isteklerini yerine getirecek. Vurgulamak gerekiyor ki, bu kirli pazarlığın NATO'nun genişlemesine karşı olmakla, bu genişlemenin savaşın yayılmasıyla uzaktan-yakından bir alakası yoktur. AKP-MHP rejiminin yukarıda sözünü ettiğimiz gerici hedeflere ulaşmak dışında bir derdi bulunmuyor.

Emperyalist savaş aygıtının yayılması, elbette insan soyu ve dünya üzerindeki tüm canlıların geleceği açısından ciddi bir risk oluşturuyor. Ancak buna karşı mücadele yayılmacı-saldırgan hedefleri olan kokuşmuş gerici rejimlerin işi değil. Bu hem kokuşmuş rejimlere hem emperyalizme karşı direnişi yükseltecek olan ilerici ve devrimci güçler ile işçi ve emekçiler ve ezilen halklara düşen bir görevdir.

Çürüyen rejim ve büyüyen servetler!

G. Umut

Kapitalizmin krizleri servet-sefalet kutuplaşmasını derinleştirirken, bir yandan da sermayenin kendi içindeki çatlakları da büyütür. Eskiyen biçimler, kurumlar, gruplar çürüyen yapılar çatırdar ve yeniden biçimlenir.

Krizin yıkıcı etkisi altında dinci-faşist iktidar yıpranmaya devam ediyor. AKP-MHP iktidarının yapısal zaafı yıpranmanın etkilerini ağırlaştırıyor.

TKİP VI Kongresi Bildirgesi'nde zaaf alanlarına şu şekilde işaret ediliyor:

“Dinci-faşist iktidar bir dizi temel önemde yapısal zaafı maluldür. Her şeyden önce bir heterojen güçler koalisionudur ve bu yapı gelişmelere de bağlı olarak çatlamlara müsaittir. Öte yandan bugünkü konuma, açıkça ilan edilmiş amaç ve hedefler üzerinden ve meşru yollardan değil, fakat bin türlü hile, yalan, aldatmaca ve ikiyüzlülükle ulaşılmıştır. Bu ise oturtulmaya çalışılan yeni rejimi, bunun için zorunlu moral güç ve dayanaklardan yoksun bırakmaktadır. Uzun iktidar yılları boyunca yarattığı toplumsal çürüme ve kokuşmanın ayyuka çıkması bunu ayrıca zora sokmaktadır. Önü zamanında tümü tarafından açılmış olsa da bugün sermayenin farklı kesimlerinin ortak çıkar, tercih ve iradesini gereğince yansıtamaması dinci-faşist iktidarın bir başka zaaf alanıdır.” (“TKİP VI. Kongresi toplandı!” www.tkip.org)

Son dönemde artan saldırganlık, tam bir çıkmaz içinde bulunan iktidarın elinde zorbalık ve yalan dışında bir araç kalmadığını göstermektedir.

EKONOMİDE BÜYÜME MASALLARI...

Her alanda “başarı” hikayeleri ile yürüyen AKP-MHP iktidarı ekonomi büyüme masalları ile övünüyor. “Ekonomist” Erdoğan’ın “Yeni Ekonomi Modeli” ile birlikte kriz daha da derinleşti. Altı ay

önce geçilen Kur Korumalı Mevduat ile dolar 11 TL'ye düşmüş, Merkez Bankası rezervlerinde 20 milyar dolarlık bir erime gerçekleşmişti. Şimdi ise dolar yine yükselme eğilim içine girmiş bulunuyor. Ticaret Bakanlığı'nın açıkladığı verilere göre Mayıs ayında dış ticaret açığı yüzde 10,7 arttı. Kur Korumalı Mevduat harcaması ise 16 milyar lira oldu. İTO Kasım ayında yüzde 24 olan İstanbul enflasyonunun 6 ay sonra yüzde 87,4'e yükseldiğini açıkladı.

Ocak-Mart arasında Türkiye ekonomisi yüzde 7,3 büyümüş! İş gücü ödemeleri payı yüzde 31,5'e, sermaye payı ise yüzde 47,6'ya yükselmiş. Ekonomideki büyümeden kapitalistler aldıkları payı arttırmış, işçi ve emekçilerin payı ise

azalmış.

Ekonomide büyümenin kimlerin yararına olduğunu özetleyen bir örnek olarak TÜPRAŞ sermayesi gösterilebilir. İstanbul Sanayi Odası'nın 500 büyük sanayi kuruluşu sonuçları açıklandı. TÜPRAŞ işçileri işten atma saldırısına karşı kapı önünde eylemlerini sürdürürken TÜPRAŞ sermayesi 136,8 Milyar TL ile üretimden satış geliri en büyük grup oldu.

VAKIFLARA AKITILAN-AKTARILAN SERVET!

Sermaye sınıfı zenginliğini büyütürken saray rejimi de emekçilerin alın terinden çaldığı bu zenginliği hem büyütme hem de kurtarma derdinde.

CHP lideri Kılıçdaroğlu, Tayyip Erdoğan'ın

ğın'ın aile çevresi üzerinden dinci vakıfları paravan olarak kullanarak ABD'ye büyük paralar transfer ettiğini, AKP şefi ile yakın çevresinin “İkinci Pensilvanya” için hazırlık yapmakta olduğunu iddia etti. Söz konusu iddianın nasıl bir temeli var belirsiz, ama Erdoğan ailesinin milyon dolarları bir yerlere istiflediğinden kuşku duymamak gerekiyor.

Kılıçdaroğlu'nun gündeme getirdiği Türken Foundation 2014 yılında ABD'de ENSAR ve TÜRGEV'in ortaklaşa kurduğu bir vakıf. Kurucuları arasında Erdoğan'ın oğlu Bilal Erdoğan var, kızı Esra Albayrak ise Yönetim Kurulu üyesi.

Türken Foundation'ın topladığı “yardımların” tutarı 30 Haziran 2020 itibarıyla 67 milyon ABD Doları'na ulaşmış. Kılıçdaroğlu, vakfın boksör Muhammed Ali'nin çiftliğini satın aldığını ve New York Manhattan'da lüks bir gökdelen yaptığını açıkladı.

Bu tür vakıflar servet aktarma işlevi görüyor. Devlet ile iş yapan sermayedarlar bu vakıflara “destek” oluyor. Örneğin Başkent Gaz, Kızılay üzerinden Ensar Vakfı aracılığıyla ABD'deki vakfa 8 milyon dolar bağışlamış.

VAKIFLAR-FONLAR HER ŞEY TEK ADAMIN HİZMETİNDE!

Kılıçdaroğlu'nun tekrar gündeme getirdiği vakıflarla aktarılan servet tek başına kaçış planı olarak yorumlanabilir mi bilinmez. Ancak başka ve önemli bir gerçeğe işaret etmektedir. Vakıflara aktarılan servet emekçilerin cebinden çalınanlarla büyüyor. Ekonominin büyüme masalları bir avuç sermayedarın zenginleşme hikayesini anlatmaktadır. Bu da kapitalizmin abc'sidir.

Şirketlerle, vakıflarla, cemaatlerle her türlü kirli, gericici şebekeyle AKP-MHP iktidarının devam ettirdiği bu saltanat her geçen gün çürümektedir. Kontra artığı kurum ve kişilerinden SADAT'ına, yandaş sermayedarlardan 5'li çetesine, diyanetinden cemaatlara hepsi iktidarından büyük pay aldıkları tek adam rejimini ayakta tutmak için çabalamaktadır.

Her türlü kamu kaynağının yağmalandığı, işçi ve emekçilerin ceplerinden çalınanlarla ve gasp edilenlerle oluşan fonların sermayeye peşkeş çekildiği bir düzende, AKP iktidarı her yolla servetini büyütme devam ediyor.

Erdoğan'a suç duyurusu...

Saray rejiminin şefi Erdoğan'ın Haziran Direnişi'ne katılanlara hakaret etmesi sonrasında pek çok kişi ve kurum Erdoğan hakkında suç duyurusunda bulundu.

TİP Milletvekili Sera Kadıgil ve parti üyeleri, CHP ve HKP, suç duyurusunda bulunurken, SOL Partili hukukçular da suç duyurusunda bulunacaklarını ve dilekçeyi paylaşacaklarını açıkladılar.

RTÜK üyesi İlhan Taşçı, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın dünkü konuşmasında kullandığı 'çürük' ve 'sürtük' kelimelerinin 'ka-

bul edilemez' olduğunu belirterek inceleme için RTÜK'e başvurdu.

RTÜK'e sorumluluklarını hatırlatan Taşçı şunları söyledi: “Bir hukuk devletinde hiç kimsenin bir başka kişi veya kişilere her ne sebeple olursa olsun ve her ne konumda bulunursa bulunsun küfür, hakaret veya argo sözcüklerle seslenmesi, tanımlaması, tarif etmesi ahlaken de hukuken de olanaksızdır. Bu ifadelerin canlı yayınlarda milyonlarca yurttaşına yönelik kullanılması düşünülemez, kabul de edilemez”.

Sosyal medya ve internet haberciliğine saldırı yasası yolda!

Dinci-faşist iktidar, basına ve sosyal medyaya dönük baskı ve sansür içeren, "Basına darbe düzenlemesi" olarak değerlendirilen bir yasa tasarısı hazırladı. Uzun bir süredir bu yasa tasarısının zeminini hazırlayan ve çeşitli bahaneleri öne süren AKP-MHP iktidarı "Basın Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkındaki Kanun Teklifi" ile basına yönelik pervasız saldırılarına hız verdi. Basın kartlarına yönelik yeni hükümler de içeren bu düzenlemeyle ilgili resmi ilanları dağıtmakla görevli Basın İlan Kurumu Genel Kurulu'na, Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu ve RTÜK'ten temsilcilerin atanması da yasa teklifinin hayata geçirilmesi ile mümkün kılınacak. Yeni kanun teklifinde "Halkı yanıltıcı bilgiyi alenen yayma" başlıklı yeni bir suç da yaratıldı. Aynı zamanda yasa teklifi sosyal medyayı kullananlara, internet medyasına ve sosyal medyada paylaşım yapan gazetecilere de kısıtlamalar getiriyor.

Yeni yasa tasarısının içeriğine daha detaylı bakıldığında tek adam rejimi uygulamalarının her alanda olduğu gibi basın ve sosyal medya alanında da kalıplaştırılmak istendiği açıkça görülüyor. Yeni yasa tasarısını biraz daha açmak gerekirse: Basın Kartı alabilecek kişilerde aranan şartlar arasına, "basın kartı talep edebilmek için iftira, görevi kötüye kullanma, kamu barışına karşı suçlar ile devlet sırlarına karşı suçlardan hüküm giymiş olmama ve basın ahlak esaslarına aykırı davranışlarda bulunmama" şartları aranacak. Basın kartı varken bu şartları "ihlal" edenlerin kartına el konulabilecek. Basın kartı komisyonu da tamamen işlevsiz kılınacak. Basın kartı komisyonunun aldığı kararlar İletişim Başkanı Fahrettin Altun tarafından onanacak. "İnternet Ortamında Yapılan Yayınların Düzenlenmesi ve Bu Yayınlar Yoluyla İşlenen Suçlarla Mücadele Edilmesi Hakkında Kanun"a da yeni bir madde eklenecek. Bu yeni maddeye göre: "MİT görev ve faaliyetlerine ilişkin bilgi ve belgeleri, yetkisiz olarak alan, temin eden, çalan, sahte olarak üreten, bunlar üzerinde sahtecilik yapan ve bunları yok eden" ve "MİT mensupları ve ailelerinin kimliklerini, makam, görev ve faaliyetlerini herhangi bir yolla ifşa edenler ile MİT mensuplarının kimliklerini sahte olarak düzenleyen veya değiştiren ya da bu sah-

te belgeleri kullananların" haber içerikleri kaldırılacak.

Gazetecilik görevini yerine getirenleri tutuklamanın önünün de açıldığı yasa tasarısında cezalandırma gerekçesi şu şekilde ifade ediliyor: "Halk arasında endişe, korku veya panik yaratmak saikiyle ülkenin iç ve dış güvenliği, kamu düzeni ve genel sağlığı ile ilgili gerçeğe aykırı bir bilgiyi, kamu barışını bozmaya elverişli şekilde alenen yayan kimse, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılır. Suçun, failin gerçek kimliğini gizlemek suretiyle veya bir örgütün faaliyeti çerçevesinde işlenmesi halinde, verilen ceza yarı oranında artırılır". Oysa ki A Haber ve Akit başta olmak üzere gerici burjuva medya eliyle emekçilerin bilincini bulan-dıran, yalan haberleri, çarpıtılmış veri ve olayları bizzat yaygınlaştıran AKP-MHP iktidarının ta kendisidir. Söz konusu yasa tasarısı üzerinden bir kez daha muhalif basın üzerindeki baskının artırılması amaçlanmaktadır.

Uluslararası Gazeteciler Federasyonu'nun 2021 yılında hazırladığı bir rapora göre 67 kişi ile dünyada en fazla tutuklu gazetecinin olduğu ülkeler arasında Türkiye başı çekiyor. Sınır Tanımayan Gazeteciler'in hazırladığı 2021 yılına ait bir raporda ise, 180 ülkeye yer verildiği 2021 Basın Özgürlüğü Listesi'nde Türkiye 153'üncü sırada yer alıyor. Hazırlanan

raporda, Türkiye'de bulunan gazetecilerin "hapsedilme riski, adli kontrole tabi tutulma veya pasaportun elinden alınması korkusunun her zaman bulunduğu" vurgulanıyor. Ayrıca raporda "Türkiye'de medyanın yaklaşık yüzde 90'ının hükümet kontrolünde" olduğuna dikkat çekiliyor.

Gazetecilerin sahada yaşadıkları zorluklar da neredeyse her gün farklı bir olay ile gündemimize giriyor. Haber tabiki yapmak isteyen, karartılan polis kameralarının çekmediği anları kayıt altına almak isteyen, gerçekleri topluma duyurmak isteyen ilericiler ve devrimci gazeteciler doğrudan polis şiddetinin muhatabı oluyorlar. Yeri geliyor eylem alanlarından zor ve şiddet yoluyla çıkartılıyorlar yeri geliyor doğrudan gözaltına alınıyorlar. İşlerini yaparken bu zorbalığa maruz kalmaları yalnızca eylem ve basın açıklamalarının olduğu alanlarda da yaşanmıyor. MİT tırları ile IŞİD'e yardım gönderildiğini ortaya çıkaran Can Dündar'a Türkiye'de yaşatılanlar ve yurtdışına çıkmasına neden olan süreç gazetecilere dönük baskılara bir örnektir. Antalya'da bir tarikat yurdunda vahşice katledilen üniversite öğrencisi Mehmet Sami Tuğrul'a ilişkin daha detaylı haber yapabilmek üzere şehre giden ve anında keyfi bir biçimde gözaltına alınan gazeteci Hazar Dost bir başka örnektir. Yapılan haberlere yayın

yaşının getirilmesi dahası yayın yasağı haberine yayın yasağının getirilmesi tüm bu baskı ve zorbalık politikalarına örnektir.

Yıllardır aynı lağımdan beslenen, ehlileşmiş, yandaş bir medya/basın yaratılması düşüncesi AKP iktidarının en büyük hayallerinden biri olarak süre geldi. Ancak bu düzenin ve temsilcilerinin çürümüşlüğüne ortaya serilen ilericiler ve devrimci basın/medya hiçbir zaman susmadı, susmayacak!

İstiyorlar ki, toplum her gün katledilen onlarca kadının ismini duymasın, alınmayan önlemler sonucu iş cinayetlerine kurban giden işçileri bilmesin, sermaye devletinin keyfi ve pervasız saldırılarından haberdar olmasın, rant-talan ve yolsuzluklar ortaya çıkmasın. Bu yeni yasa tasarısının gerekçesi bunlar ve çok daha fazlasıdır. Bu yeni yasa tasarısı topluma dönük tüm baskı ve yasak politikalarından ayrı bir yerde durmamaktadır. Emekçileri koyu bir geleceksizliğe, açlığa, yoksulluğa ve sefalet koşullarına sürükleyen AKP-MHP iktidarı, baskı, yasak ve devlet şiddetini tırmandırarak olası bir "başkaldırı"nın önüne geçebileceğini sanmaktadır ancak bu çabaları nafiledir. Ne gerçeklerin üzerini bu ucuz yeni saldırı tasarıları ile kapatabilirler ne de gerçekleri haykıracak ilericiler ve devrimci basını susturabilirler.

Avrupa'nın çöprü Adana'da zehir saçıyor!

Aşırı üretim ve tüketim üzerine kurulu kapitalizmin ürünü olan çöp, gezegene ve insan soyuna zarar veren önemli bir sorun haline gelmiş durumda. Doğayı ve canlı yaşamını esas almayan çevre politikalarının büyüttüğü dünyanın çöp sorunu Türkiye'yi de yakından ilgilendiriyor. Veriler son 10 yılda Avrupa'dan Türkiye'ye çöp ithalatının 20 katı kadar arttığını ve Türkiye'nin dünyanın en büyük çöp ithalatçısı olduğunu gösteriyor.

ÇÖPÜN YOLCULUĞU

Avrupa İstatistik Ofisi'nin (Eurostat) 2021 atık ihracatı verilerine göre Türkiye, 14,7 milyon tonla Avrupa Birliği'nden en fazla atık ithal eden ülke oldu. Bu da AB'den tüm atık ithalatının yaklaşık yarısının Türkiye'ye yapıldığını gösteriyor. Türkiye'yi Hindistan (2,4 milyon ton) ve Mısır (1,9 milyon ton) izliyor. Avrupa'da çevre konusunda, Türkiye'ye göre daha sıkı yasalar uygulanması nedeniyle 2018 yılına kadar çöpünü Çin'e gönderiyordu. Çin de çöpü Büyük Okyanus'a döküyordu. Ancak Çin, aldığı yasak kararı ile artık Avrupa'nın çöpünü almıyor. Böyle olunca 2018'den itibaren Türkiye, Avrupa'dan gelen atıkların en büyük alıcısı durumuna geldi.

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden yola çıkan gemiler dolusu çöp kilometrelerce yolculuk yaparak Adana'nın verimli tarım arazilerine boşaltılıyor. Hurda metal, plastik, kauçuk, cam, organik maddeler, kâğıt, tekstil atıklarından oluşan çöpler burada yakılarak havaya ve toprağa karışıyor. Bağımsız laboratuvarlarda çalışan bilim insanları Adana'nın plastik döküm alanlarından topladığı toprak, kül, su ve tortu örneklerini inceledi. Yapılan toprak

ölçümlerinde kirlenmemiş toprağa kıyasla 400 bin kat fazla kimyasal tespit edildi. Bunun şimdiki kadar Türkiye'de toprakta rapor edilen en yüksek toksik düzey olduğu belirtildi. Yanma sonucu açığa çıkan zehirli mikroplastiklere sudaki balıkta, topraktaki marulda ve hatta insan plasentasında bile rastlamak mümkün.

AMBALAJ TERÖRÜ

Sermayenin kârını temel alan bu ekonomik sistemde her şey tüketilmek içindir. Gitgide ambalajı küçülen kaplar, kullan-at malzemeler, renkli poşetler vs. iyi bir ambalaj satıcısı olan bu ekonomik sistemde petrol uğruna savaşlar çıkması boşuna değildir. Ambalajın hammaddesi olan petrol mümkün olduğu kadar çok üründe kullanılıyor. Plastikler, gübreler, ambalajlar, giysiler, dijital cihazlar, tıbbi cihazlar, deterjanlar, lastikler ve daha pek çok şeyin içeriğini petrol oluşturuyor.

Uluslararası Enerji Ajansı'nın Petrokimya'nın Geleceği Raporu "plastik tüketimiyle ilgili petrol talebinin 2050 yılına kadar karayolu yolcu taşımacılığını geçeceğini" öne sürüyor. Yine aynı kurumun verilerine göre 2020-2050 yılları

arasında petrol talebindeki artışın yarısını petrol sektörünün %14'ünü oluşturan petrokimyasallar oluşturacak. Dünya Ekonomik Forumu'na göre ise plastik kirliliği önümüzdeki yirmi yıl içinde iki kat artış gösterecek.

Kapitalizm ihtiyacınız olanı değil ambalajı satar. Bu da muazzam bir atık birikimine yol açar. Sadece evlerde çıkan çöp miktarından bile anlayabiliriz bunu. Kullandığımız ihtiyaç maddelerinden çok daha fazla çöp birikir.

GERİ DÖNÜŞÜM KÂRI DÜŞÜRÜYOR

Geri dönüşüm, plastik üretimini ve atık miktarını bir miktar düşürse de bu yöntem kapitalistler için pek kârlı değildir. Plastik atıkların büyük bir kısmının sadece %9'unun geriye dönüştürüldüğü biliniyor.

Atığı toplamak, tasnif etmek, eritmek ve yeniden tasarlamak kârı düşüreğinden dolayı tercih edilmiyor.

Sermayedarlar için plastiği yeniden üretmek doğaya ve insana verdiği zarara bakılmaksızın daha kolay ve kârlıdır. Bu nedenle plastik üretimi hızla artmaktadır.

AKP'NİN ÇÖP SEVDASI

Türkiye, dünyanın sadece plastik ve organik çöpünü değil hurda metal çöpünün de bir numaralı alıcısı durumunda. Hurda metalin verdiği zararların tespit edildiği 1980'lerden beri gemi sökümü işleri, Avrupa ve ABD'den Hindistan, Pakistan, Çin, Bangladeş ve Türkiye gibi ülkelere geçti. Gemi söküm sektörü Türkiye'de AKP'li yıllarda denetimin sıfırlanması ile büyüdü. 2002-2012 arasında sökülen gemi sayısı 83'ten 281'e, elde edilen hurda ise 191 bin tondan 927 bin tona yükseldi. Tonlarca hurda metalden yayılan asbest, kanserin ve meslek hastalıklarının sorumlusu. Çöp ithalatı AKP'li bakanlar tarafından "hammadde" oldukları gerekçesi ile savunuluyor. Ancak çöp ticareti ve geri dönüşüm sektöründe yaşananların şeffaf şekilde paylaşılması nedeniyle bu meselenin bıraktığı zararı kısa vadede gözlemleme şansı bulunmuyor. Bu da Türkiye'nin çöp ithalatına ve çöpün yasa dışı yakımına devam edeceğini gösteriyor. Zaten AKP'li yıllarda yaşanan çevre katliamları ve yıkımı yağma-talan üzerine kurulu AKP iktidarının doğa düşmanlığını gözler önüne sermeye yetiyor.

İklim krizine dünya çapında verilen eylemli tepkilerin baskısıyla hükümetler birtakım göstermelik "önlemler" almış gibi gözükse de petrole ve plastiğe bağlı bu sistem sürdüğü sürece çöp ve saçtığı ölümcül zehir yoksul halklar için sorun olmaya devam edecektir. Kapitalizmi de atıkları ile birlikte tarihin çöplüğüne atmak, yaşanabilir bir dünya için biricik yoldur.

TGS ve Basın-İş Sendikası Gezi eylemlerinde gazetecilere saldıran polisler hakkında suç duyurusunda bulunarak adliye önünde basın açıklaması yaptı.

Darp edilen ve gözaltına alınan gazeteciler için Çağlayan'da bulunan İstanbul Adliyesi önünde yapılan eylemde konuşan TGS Yöneticisi Mustafa Kuleli şunları söyledi:

"Türkiye'de sokağa çıkmak eylem yapmak en temel anayasal haklardan biridir. Bu suç haline getirilmek isteniyor. Toplum taleplerini istediği an sokaklarda özgürce dile getirebilmeli. Bizler

medya mensupları bu taleplerin iletilmesini sağlamakla görevliyiz. Sadece işimizi yapmak istiyoruz ama karşımızda demokrasiyi sindirememiş toplumu baskı altına almak isteyen otoriter bir rejim var.

Türkiye bu deli gömleğine sığmaz. Bu ülkede demokrasiyi bu güzel insanlar yeniden kuracak"

DİSK Basın-İş Genel Başkanı Faruk

Basın emekçilerinden suç duyurusu

Eren ise eylemde şu ifadeleri kullandı:

"Biz gazeteciler olarak bunca baskıya rağmen haber yapmaya topluma gerçekleri iletmeye devam ettik devam edeceğiz. Yeni bir sosyal medya yasası çıkarılmaya çalışılıyor.

Seçimlere iktidarın kendi medyası dışında bir medyaya izin vermeden gitmek istiyorlar. Gazeteciler yaratıcıdır, illa sesimizi duyuracağız bir şekilde."

Evrensel Gazetesi Muhabiri Meltem Akyol ise şunları ifade etti:

"Son dönemde gazeteciler mesleğini yapmaya çalışırken bir yandan da yarındaki gazeteci arkadaşını korumanın yollarını arıyor. Polis müdahalesi sertleştğinde gazeteci arkadaşlarımızı kollamaya çalışıyoruz.

Tüm bu müdahalelerdeki gerçek mesele oradaki hakikatin, ihlalin ortaya çıkmasını engellemektir. Alanda gazetecilere yapılan müdahale gazetecilere yapılan müdahaledir. Bu yüzden bu suç duyurusu çok önemlidir."

Sınıf “yeni hareketliliklere” gebe

N. Kaya

AKP-MHP iktidarının uyguladığı yıkıcı ekonomi politikaların sonucunda işçi ve emekçiler artık uçuruma doğru sürüklenmektedir. Bu politikalarla bir avuç asalak sermaye kesimi ihya edilirken, milyonlarca işçi ve emekçi en temel gereksinimlerine dahi ulaşamaz duruma gelmiştir. Bu tablo her geçen gün iyileşmek bir yana daha da kötüye gitmektedir. Derinleşen ekonomik ve siyasal krizin ağır sonuçlarını işçi ve emekçilerin sırtına yükleyen sermaye iktidarı, tabiri caizse emekçilerin canını çıkarmaktadır. Kapitalistler, doymak bilmez kâr hırsları yüzünden yarattıkları bu çok yönlü krizi aşmak için yıllardır işçi ve emekçilere kan kusturduğu bilinen bir gerçek. Bunun için işçi sınıfının tarihi kazanımlarına göz diken kapitalistler, sınıfın elinde-avucunda kalan bütün haklarını her fırsatta gasp etmeye çalışmaktadır. Sırtını gerici-faşist iktidara dayayan bu aç gözlü kapitalistler, katmerli sömürüyü işçi sınıfına dayatırken en ufak hak alma mücadelesine bile tahammül etmemektedir.

TL'nin değer kaybetmesi ve her şeye gelen fahiş zamlar nedeniyle ülkede hayat neredeyse durma noktasına gelmiştir. Her konuda çarpıtma yapan, pembe tablolar çizen TÜİK'in açıkladığı son enflasyon oranı bile yüzde 70'lere dayanmıştır. Türk-İş'in açıklamasına göre, Mayıs ayında açlık sınırı 6.017 TL, yoksulluk sınırı 19.602 TL dayanmış bulunuyor. Aralık 2021'de büyük bir seremoni ile sunulan yüzde 50'lik zam oranı ile 4 bin 250 olan asgari ücret ilk altı ayda pula dönmüştür. Sınıfın yüzde 50'den fazlasının asgari ücretli olduğu ülkemizde ortaya çıkan tablonun ne kadar vahim olduğu görülmektedir. Bunun dışında sınıfın geri kalanının büyük çoğunluğunun (buna sendikali işçiler de dahil), aldıkları ücret açlık sınırına dayanmıştır.

Toplumun geneline baktığımızda ise küçük bir azınlık dışında büyük çoğunluk geçmiş yıllara göre büyük yoksullaşma içindedir ve her geçen gün hayatlarından daha fazla ödün vermektedirler.

İŞÇİLER SEFALET ÜCRETİNE KARŞI MÜCADELE EDİYOR!

Bu tablonun ağırlaştığı 2022'nin ilk aylarında alım gücü iyice düşen işçi sınıfı sessizliğini bozmuş, farklı sektörlerde sefalet ücretine karşı iş durdurma eylem-

Sınıfta var olan tepkiyi örgütleyerek açığa çıkabilecek bir hareketliliğe şimdiden yön verebilmek için sorumluluk alarak hazırlanmalıdır. Bu dönemde sınıf devrimcileri tam bir seferberlik halinde olmalı ve en ufak bir kıvılcımı dahi değerlendirmelidir. Lokal düzeyde yaşanabilecek her hareketliliği sınıfın geneline mal etmek için her olanağı zorlamalıdır.

leri gerçekleştirmişti. Motokurye işçileri, tekstil işçileri başta olmak üzere çeşitli kentlerde belirledikleri talepler için harekete geçen işçiler, bu eylemleri sonucunda kısmi kazanımlar da elde etmişlerdi. Harekete geçen işçilere baktığımızda geneli sendikasız olan işçiler.

İşçi sınıfının bilinç ve örgütlenmedeki verili geri tablosu göz önünde bulunduğu yaşanan bu eylemlilik süreci hem sınıfın geneline yayılmamış hem de anlık talepleri karşılandığında geriye çekilmiştir. Sendikalaşma için harekete geçildiğinde ise, bu kez de sendikal bürokrasinin mücadeleyi kötürümleştiren tutumlarıyla baş başa kalmışlardır. Genellikle sendikasız işyerlerinde ortaya çıkan bu hareketliliklere ek olarak, satış sözleşmesini kabul etmeyen Çimsataş işçilerinin başlattıkları direniş başta sendika bürokratları tarafından görülmemiş, sonrasında ise mücadeleyi bastırmak için dört koldan saldırılarla karşılaşmışlardır.

Bugün ise yılın başına doğru işçi sınıfının yaşadığı sosyal bunalım daha da ağırlaşmış durumdadır.

Bu yüzden yılın başında ortaya çıkan

hareketliliğin tekrardan yaşanacağı beklentisi hakimdir. Çünkü alım gücünü iyice kaybeden işçi sınıfı ya ölüme razı edilecek ya da bir şeyler kazanmak için harekete geçecektir.

Temmuz ayında kamu emekçilerine, emeklilere enflasyon oranında zam yapılacak olması, açığa mahkûm edilen sınıfın sendikali-sendikasız işyerlerinde çalışan milyonlarını bir beklenti içerisine sokabilir. İşçi sınıfının öfke biriktirdiği ve çıkış aradığı bir gerçektir. Bunu yeniden artmaya başlayan işçi direnişlerinde de görmekteyiz.

Bunlarla beraber, her ne kadar sermaye iktidarının gündeminde yok dese de temmuz ayında asgari ücrete ek bir zam ciddi bir şekilde tartışılmaktadır. Fabrikalardan yansıyanlara bakılırsa birçok işçinin 6. ayda bir zam beklentisi vardır. Asgari ücrete beklenen zam yapılmadığı oranda sınıfta bir hareketliliğin yaşanması da muhtemeldir

HAREKETLİLİĞİ KUCAKLAMAK İÇİN SEFERBERLİK!

Nesnel koşulların dayattığı bu olgu,

önümüzdeki günlerde daha da belirgin bir şekilde açığa çıkmış olacaktır.

İşçi sınıfının yılın ilk haftalarında gerçekleştirdiği direniş dalgasının bir benzerinin gelip gelmeyeceği konusunda kesin ve net bir şey söylenemez.

Ancak asıl önemli olan böyle bir hareketliliğin yaşanması durumunda, sınıfın örgütlülük ve bilincine neler kazandıracığıdır. İş ve asgari ücret için “çağırırlarsa seve seve gideriz” diyen sendika ağalarına kalırsa işçi sınıfının hiçbir kazanım elde edemeyeceği açıktır. Bu durumda sınıfın öncü ve ileri işçilerine çok iş düşmektedir.

Sınıfta var olan tepkiyi örgütleyerek açığa çıkabilecek bir hareketliliğe şimdiden yön verebilmek için sorumluluk alarak hazırlanmalıdır.

Bu dönemde sınıf devrimcileri tam bir seferberlik halinde olmalı ve en ufak bir kıvılcımı dahi değerlendirmelidir. Lokal düzeyde yaşanabilecek her hareketliliği sınıfın geneline mal etmek için her olanağı zorlamalıdır.

İşçi-emekçi direnişlerinden...

İşçi-emekçiler hakları, emekleri ve gelecekleri için direnmeye devam ediyor Lila Kağıt'ta, Asen Metal'de, Ergsan Döküm'de, Abaloğlu Lezita'da, TÜPRAŞ'ta, Yemeksepeti'nde, Pressan'da, Acarsoy'da, EnerjiSA'da işçiler haklarını istiyor, emeklerine sahip çıkıyor.

TÜPRAŞ'TA BEŞ GÜN BOYUNCA EYLEMLER SÜRDÜ

Koç sermayesinin listeler halinde sunduğu işten atma saldırısına karşı TÜPRAŞ'ta cumartesi (28 Mayıs) günü başlayan eylemler beşinci günü akşam sonlandırıldı. İlk olarak fabrikaya kapanan işçiler sonrasında TÜPRAŞ önünde eylemler gerçekleştirdi.

Beşinci günde Petrol-İş yönetimi eylemdeki işçilere açıklama yaptı. Şube başkanı Hasan Toptan Perşembe günü holding ile merkezi bir görüşme olacağını aktardı ve şunları dedi: "Bize telefon geldi. Yarın kimlerle ne derece konuşulacağını bilmiyorum. Şimdi herkes evlerine gidiyor. Yarın her şey belli olacak, bilgilendirme yapacağım"

Eylemlere Gebze ve Aliğa şubeye bağlı fabrikalarından işçiler sloganlarla dayanışmaya geldi. Beş gün süren eylemler boyunca PETKİM ve Star işçileri işyerlerinden TÜPRAŞ'ın kapısına kadar sloganlarla ve yürüyüşle geldi. Ravago Enplast, Ravago Eastchem, İZSU işçileri, gemi sökümünden işçiler, Ravago ve Solufert işçi ve temsilcileri, Ege İşçi Birliği, TKP ve EMEP, CHP milletvekili Bedri Sertel ve İYİP milletvekili Aynur Çıray destek ziyareti gerçekleştirdi.

YEMEKSEPETİ ÇALIŞANI DOĞU YILMAZ'DAN NÖBET

Haksız, hukuksuz, keyfi işten atma saldırısına karşı Doğu Yılmaz'ın Yemeksepeti Eyüp-Rami deposu önünde başlattığı nöbet 12 gününü geride bıraktı.

Doğu Yılmaz direnişinin 9. gününde katıldığı Gezi eyleminde işkence ile gözaltına alındı. Polislin işkencesi arabada ve karakolda sürdü. Sabaha karşı serbest bırakıldı. Ayrıca arabuluculuk görüşmelerinden dolayı direnişinin 10. gününde nöbetini gerçekleştiremedi. Sonraki günlerde nöbete devam eden Doğu Yılmaz ortak komite çağrısı yaptı.

Nöbete, Birleşik İşçi Hareketi-BİH,

Emekçi Hareket Partisi-EHP ve Devrimci Sosyalist İşçi Partisi ziyarette bulundu.

PRESSAN DİRENİŞİ İKİNCİ HAFTASINI TAMAMLADI

TOMİS üyesi Pressan işçileri işten atmalara ve sendika düşmanlığına karşı direnişlerinde iki haftayı tamamladı. Bu süre içinde Pressan yönetiminin kirli provokasyonlarına rağmen işçiler direnişlerini sürdürdü. TOMİS dokuzuncu günde fabrikadaki kazanımlara ilişkin şunları dedi:

"2015 yılında metal ve otomotiv işçilerinin onurlu direnişi sırasında kurulan sendikamız, "Metal işçisi bundan sonra sendikasıyla güçlü ve güvende olacak. Burada bütün metal işçisi kardeşlerimizi çatımız altında buluşmaya, birlikte tıpkı Mayıs ayında yaptığımız gibi, güzel ve mutlu günlere, omuz omuza yürüme-ye çağırıyoruz." demişti. Metal Fırtına direnişinin 7. yıldönümüne girerken, direnişin yeni adresi Pressan Fabrikası olmuştur. 9 günlük direnişimiz sırasında Pressan patronunun karalama kampanyalarına, işçileri birbirine kırdırma girişimlerine rağmen sendikal örgütlenme mücadelemiz ve direnişimiz tüm kararlılığı ve coşkusu ile sürüyor. Direnişimizden korkan Pressan patronu, şimdiden kırıntı düzeyinde de olsa işçi ücretlerinde iyileştirmeler yapacağını sözünü vermiştir. Ancak bilinmelidir ki, Pressan işçileri kırıntı değil, insanca yaşamaya yetecek bir ücret istiyor. Ücret iyileştirmesinin tüm işçilere yapılmasını istiyor.

Mücadelemiz sürüyor, sürecek... Pressan fabrikasının içinde ve dışında haklı ve onurlu bir mücadele vardır. Pressan işçilerinin, insanca çalışma ve yaşama koşullarına kavuşacağına olan inancı, özlemi vardır. Tüm işçi, emekçileri, basın emekçilerini, demokratik kitle örgütlerini ve emekten yana kamuoyunu mücadelemize omuz vermeye, dayanışmaya, destek olmaya çağırıyoruz. Haklı taleplerimizi savunmaya, sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Taleplerimiz açık ve nettir:

- Atılan işçiler işe geri alınsın!
- Baskı ve mobbing son bulsun!
- Düşük ücret dayatması son bulsun!
- Sendikal örgütlenme önündeki tüm engeller kaldırılсын!

HDP İstanbul Milletvekili Züleyha Gülüm, sendikal hakları ve işe geri dönüş için direnen Pressan işçilerinin taleplerinin karşılanması kapsamında Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Bilgin tarafından yanıtlanması istemiyle soru önergesi verdi. Direnişi HDP milletvekilleri, EHP, İnşaat-İş Sendikası, DEV GENÇ ziyaret etti.

15 HAZİRAN'DA ACARSOY DİRENİŞÇİLERİ İLE DAYANIŞMAYA

Sendikalaştıkları için işten atılan ve 3 aya yakındır direnişlerini sürdüren Acarsoy Tekstil işçileri, 15 Haziran tarihinde dayanışma gecesine hazırlanıyor. İşçiler yaptıkları çağrıda şunları söylediler:

"Tıpkı 15-16 Haziran'da sendikal hakları için direnen işçiler gibi,

Tıpkı, Enerji işçileri, Lila Kağıt, Lezita, Pressan, Tüpraş, Neşe Plastik, Asen Metal işçileri gibi..

Biz de insanca çalışma ve yaşama koşulları için direniyoruz... Ve bu direnişi daha da büyütme için 15 Haziran'da dayanışma gecemizde buluşuyoruz."

15 Haziran Çarşamba akşamı Heykel Düğün Salonu'nda gerçekleşecek dayanışma gecesinde Ozan Çoban-Güneş Demir ve 10 Ekim Halk korusu yer alacak.

ENERJİSA İŞÇİLERİ: KORKMUYORUZ, YİNE GELECEĞİZ!

Hakları için direnen EnerjiSA işçileri direnişlerini İstanbul'da polis saldırısına rağmen sürdürüyor. EnerjiSA işçilerinin Sabancı Kuleleri önünde gerçekleştirmek istediği eyleme keyfi biçimde engel olmak isteniyor. Polislin saldırdığı eylemde bir hafta boyunca gözaltına alınan işçiler direnişlerinden vazgeçmiyor. Direnişlerinin 66. Gününde sendika binasında toplantı yaptıktan sonra 68. Gününde yine Sabancı Kuleleri önünde eylem yapmak istediler ve gözaltına alındılar. İşçi Emekçi Birliği (İEB) bileşenleri, direnen EnerjiSA işçileriyle dayanışmak için Sabancı'ya ait iş yerlerinde gerçekleştirdikleri çeşitli eylemlerle boykot çağrısı yaptı. Sabancı Holding'e bağlı iş yerlerinde ve önlerde yapılan eylemlerde Sabancı'nın işçi düşmanlığı teşhir edildi. Yapılan konuşmalarda EnerjiSA işçilerinin mücadelesi aktarıldı.

“Bu dönemde birlik olmamız, dik durmamız çok önemli!”

Neşe Plastik baş temsilcisi Sinan Arslanboğa ile grev süreci üzerine konuştu...

“GREV ÇADIRINI KURDUK, MÜCADELEMİZİ SONUNA KADAR VERECEĞİZ!”

- Grev süreciniz ne aşamada?

Geldiğimiz nokta nedir diye baktığımızda, biz buraya grev çadırı kurduk. Aslında 2021 eylülünde bir taslak hazırladık, o zaman enflasyon %18'di, ona göre bir taslak hazırlamıştık, enflasyon +1300'ün bizi kurtaracağını düşünüyorduk. O zamanın şartına göre bizi kurtarırdı. Ama geldiğimiz noktada maalesef %70 enflasyonda bizi kurtarmayacaktı. Toplantılar yaptık, tabii yazdığımız bir taslak vardı. Ne kadar da olsa bunun üzerinden yürümemiz gerekirdi, çünkü yasaya girmişti bu. Sonrasında TİS toplantıları başladı. Bazı sosyal haklarımızı biz %40-45 arasında yazmıştık. Enflasyon %36 çıkınca onları bitirdik. Ek maddelerimiz vardı, sağlık sigortası yatarak ve ayakta olarak, kıdem teşviki, yıpranma paylarımız, refah puanlarımız...sonuçta enflasyon yüksek çıkacak ama gerçek enflasyon olmadığı için biz de onun üstüne biraz daha koymak için +5 puan koymuştuk. Toplantılarda, son 17 Mayıs'a kadar sadece sosyal haklardı, maaş konuşulmamıştı. Orada enflasyon +500 gibi bir teklif verdi patron, en son günde ki bu sadece içerideki ücretleri asgari ücrete çekiyordu. Şu an fabrikanın 122'si asgari ücrete çalışıyor aslında. Biz 30 yıldır sendikaliyiz ama...2017 yılına kadar burada işçiler 12 saat çalışmışlar, 08.00-20.00 gibi bir çalışma düzeninde. Kimse maaşını net bilmediği için, 12 saatlik çalışmanın karşılığını yüksek maaş olarak görmüşler. “Aman greve çıkmayalım”, “aman paramızdan olmayalım” sınırında bakılmış. İşçiler, çıplak ücretlerinin farkında değillerdi.

2018'de fabrika el değiştirdi. Yeni patronlar dörtlü vardiya sistemini getirmeye çalıştılar. Bu vardiya sistemiyle yüzde 300 olarak aldığımız pazar mesaisini normal çalışma günü yapmak istediler. Biz bunu kabul etmediğimizde, bu sefer 8 saat çalışmayı devreye sokacaklarını söylediler. Bizim de işimize gelir, insanca çalışırız diye düşündük fakat 8 saat çalışmanın karşılığında elimize geçen ücret

maalesef asgari ücretti. Bu saatten sonra kimse geçinemez hale geldi. 2018'den sonra iki sözleşme daha oldu. Tekrar ve tekrar asgari ücrete kaldık. Biz de bu dönem bunu değiştirmek, asgari ücretten kurtulmak için toplu sözleşmede yeni rakamlar belirledik. Biz taslağın tamamını alsak dahi yetmezken, patron sağlık sigortasını, refah puanını veremeyeceğini, enflasyonun yüksek çıkacağını ve bunu karşılamayacağını, ekonomik krizin sadece işçiyi değil kendisini de vurduğunu söyledi. Bizi asgari ücrete mahkûm etmeye çalıştı. Biz de buna kesinlikle boyun eğmeyeceğimizi, sermayeye karşı dik durabileceğimizi göstermek için “bizim taleplerimiz bunlardır” dedik. “Olmadığı takdirde çadırı kurarız” dedik. Bizi kaale almadı, yapamayacağımızı düşündü, “bu ekonomik krizde işçiler kendini açlığa mahkûm etmez, greve çıkmaz” diye düşündü. Ama biz kararlıydık bu sene ve bunu yapacaktık. Bizim grev çadırı kurmamızın nedeni evet maddiyattı ama aynı zamanda onurlu bir duruş kazanmaktı. İşyerinde baskılar, mobbing... ne kadar örgütlü olsak da maalesef sendikaların bile boyun eğdiği bazı durumlar ortaya çıkıyordu. Yasalar gün geçtikçe işçiler aleyhine çıkıyor. Onun için biz burada birliğiz ve mücadele vereceğiz dedik. Maddi sorunlar üzerinden yola çıksak da patronun burada işçinin birlik olduğunu görmesi için mücadele edeceğiz, dedik. Geline aşamada 1300 istedik ama pazarlık payı da bıraktık.

Sağlık sigortasını almamız lazım. Mesela çocuğum rahatsızlanıyor, hastane randevusu 15 günden önce alamıyorum. Bir emar çektireceğim haftalar, aylar sonrasına tarih veriyorlar. Çocuklarımız rahatsızlanıyor, hızlıca hastaneye gitmemiz gerekiyor. Kanser çok yaygın. Tedavi olamıyoruz. Biz insanca yaşamak istiyorsak, rahatsızlandığımız aynı günde tedavi olmalıyız, bu nedenle “özel sağlık sigortasını istiyoruz” dedik. Sağlık paradan da önemli sonuçta. Şöyle bir şey söyledi işveren, “sağlık sigortası yıllık 1500 yapıyor, ben bunu beyaz yakaya yaparsam sizin bütçeden kısarım”. Biz de “sendikali arkadaşlarımız için mücadele ediyoruz, beyaz yakadan arkadaşlarımız için de isteriz, fakat bizim bugünkü mücadelemiz mavi yaka arkadaşlarımız için” dedik. Tabii böyle ayırtırmaya da çalıştı.

Sağlık sigortası için sonrasında patron “850 lira veririm, sağlık sigortasını sadece ameliyatlar için geçerli yaparım” dedi. Sadece ameliyatı değil, rutin sağlık işlemlerini, tedavileri de kapsayıcı bir sağlık sigortası istemiştik. Kıdem-teşvik istemiştik 5, 10, 15, 20 yıl gibi. Patron ise 10, 20, 30 olarak kabul edeceğini söyledi. Biz altın istemiştik, çeyrek, yarı, tam altın diye; patron ise “ben para veremem yıllık izin olarak veririm” dedi. Biz ne istiyorsak patron “veremiyorum, ben de battım bittim” dedi. Biz de buna karşı grev çadırını kurduk, mücadelemizi sonuna kadar vereceğiz. Sadece maddiyat değil, işçi sınıfının bilinçlenmesini ve onurlu duruşunu bütün sermayeye göstermeye çalışıyoruz.

Sendikali olmak o işyerinde sadece sendikanın yetkili olması demek değil ki, bilinçli olunması önemli. Bir fabrikada sendika yoksa da işçilerin bilinçli olmasını, birlikte davranmasını sağlamak gerek.

“KÖLE GİBİ ÇALIŞMAK DA BIKTIRDI HERKESİ...”

- Grev sürecinden yaşadığınız sorunlar neler?

Bizi kesen sorun maddiyat olabilir ama onun dışında çok temel bir sorun yok. Biz bir birliğiz, herkese teşekkür ederiz bize gelen siyasilere, başka şubelerden, sendikalardan işçilere...Küçük bir örgüt değiliz, Petrol-İş olarak 40 bin üyeyiz. Bu bölgede sendikali çok işçi var. Onun dışında direnen işçilerimiz var. Bu kesimlerden de bize maddi destek mesajları oldu. Şu an tek sıkıntımız biraz maddiyat ama bunun da üstesinden geliyoruz. Moralimiz çok yüksek...

Burada da nifak sokulan durumlar oluyor. Sonuçta patron yalakaları var, verilen rakamlar çok iyi diyerek algılara

oynamaya çalışıyorlar. Ama kıramadılar bizi, eskiden bu tarz şeylerle kırıldığımız çok olmuştu bizim. Çünkü bu sefer işçinin boğazına kadar geldi. Sadece maddi zorluklar açısından da değil, içeride köle gibi çalışmak da bıktırdı herkesi. Bizim fabrikada beş bölüm var, bütün işçiler her bölümde çalıştırılıyor, artık bir düzen oturtulması gerekiyor. Sabah geldiğimizde ne iş yapacağımızı bilmemiz gerekiyor. Burada yapılan işe göre operatörlük tanımı yok, sadece operatör olarak geçiyorsun ve ne iş olsa oraya gönderiliyorsun. Bu çalışma tarzının değişmesi için de mücadele veriyoruz.

“SINIF BİLİNCİNİ, DAYANIŞMAYI, PAYLAŞMAYI YERLEŞTİRMEMİZ LAZIM”

- Grevde olan bir işçi olarak buradan işçi sınıfına nasıl bir mesaj vermek istersiniz?

Aslında son zamanlarda çok düşündüğüm bir şey var, hep deriz ki “dünya yerinden oynar dünya işçiler birlik olsa”. Ama maalesef geldiğimiz noktada maddiyat bizim iki sohbet etmek yan yana gelmemizi bile engeller oldu. İşin içine para girince, biz dışarı çıkamaz durumdayız.

Tam hayat pahalılığın olduğu bu dönemde birleşmemiz gerekirken, yan yana gelip konuşmamız gerekirken, arkadaşlarımızla bir çay ocağına oturup bir çay içemiyoruz, çünkü çay olmuş 3 TL. Çocuklarımızın harçlığından kesip faturaları öder haldeyiz, bir de çocukların harçlığından kesip arkadaşlarımızla mı harca yayım. Bu durumda birleşmemiz mümkün olmuyor. Ama ben hep şunu söylüyorum, aç kalsak da tam da böyle bir dönemde birleşmemiz, dik durmamız lazım.

Başaramazsak artık işçi sınıfı diye bir şey kalmayacak. Sadece köleler olarak yaşayacağız. Sendikali olmamızın da hiçbir anlamı kalmayacak. Sendikali olmak o işyerinde sadece sendikanın yetkili olması demek değil ki, bilinçli olunması önemli. Bir fabrikada sendika yoksa da işçilerin bilinçli olmasını, birlikte davranmasını sağlamak gerek. Daha çok sınıf bilincini vermemiz gerek arkadaşlara. Çocuklarımıza bile bugünden sınıf bilincini, dayanışmayı, paylaşmayı yerleştirmemiz lazım.

Neşe Plastik grevi üzerine...

“Onurlu bir şekilde güçlü bir şekilde direniyoruz, kazanmak için...”

Neşe Plastik'ten ikinci temsilci ve bir grevci işçiyle grev süreci üzerine konuştuk...

- Grev sürecinde ne gibi zorluklar yaşıyorsunuz?

Neşe Plastik ikinci temsilci: Birlik, dik duruş anlamında bir sıkıntımız yok. Sadece sıkıntımız günümüz şartlarında evin bütçesine bir katkı sağlayamamaktır. Arkadaşlarla öncesinde konuşup bu sürecin zorluklarına dair onları bilinçlendirmiştik. Kendilerini toparlayıp birikim yapmalarını ve ona göre hazırlıklı olmalarını söylemiştik.

Günümüz şartlarında enflasyonun çok yüksek olması, özellikle market fiyatlarının açıklanan enflasyonun kat be kat üstünde olması çok zorlayıcı oluyor. Tabii bu sadece bizim için değil, Türkiye'de yaşayan herkes için geçerli bir sorun.

Dik duruşumuzla, onurlu bir şekilde güçlü bir şekilde direniyoruz, kazanmak için...

- Bir temsilci olarak ayrıca yaşadığınız sorunlar oluyor mu?

Genelde bir sıkıntı yaşamıyoruz çalışan arkadaşlarımızla ilgili. Biz buraya seçimle geldik. Arkadaşlarımızın tercih ettiği insanlarız biz. Arkadaşlarımız da bizimle ilgili sıkıntı yaşamıyorlar, onların kararı bizim kararımız, bizim kararımız onların kararı oluyor. Kendi aralarında illa ki fikir ayrılıkları oluyor, biri sağı gösterir, biri solu gösterir. Bu açıdan müdahil olmaya çalışıyoruz. Herkesin fikrine saygı

duymak gerekir, bu konuda müdahil oluyoruz. Genel anlamda bir sıkıntı yaşamıyoruz.

Eğitimler anlamında da sendikamızın eğitim departmanı var. Grev öncesinde şubemizle ilgili bu konuyu konuştuğumuzda her fabrikada işçilere eğitim vereceklerini söylediler. Şu anda grev sürecindeyiz, grev süreci şu an için bizim eğitimimiz oluyor. Anlaşma sağlanıp grev bittiğinde üretim sahasına geçtiğimizde, sendikamızın eğitim-örgütlenme sekreteri, şubemizle irtibat kurarak tüm çalışan arkadaşlarımıza eğitim verme talebimiz zaten var. Bütün üyelere sendikal ve örgütlenme mücadele eğitimleri verme yönünde sendikamızın programı var.

“GÜÇLÜ BİR DAYANIŞMA VAR!”

- Grevle sınıf dayanışması ne durumda?

Gelen giden çok, yalnız değiliz. İnsan yalnız kaldıkça kendi içine kapanır ve kaybederler fakat biz farklı yerlerde çalışan işçi arkadaşlarımızdan, işçilerin birliği olduğu değişik örgütlerden, sivil toplum kuruluşlarından, partilerinden,

sendikalardan hep destek gördük. Bizlerin yalnız olmadığını gösterdiler. Dayanışma anlamında sıkıntı yaşamadık. Gelen herkes bize mutluluk veriyor. Dayanışma ayrıca bizi motive ediyor. Biz ilk günden beri aynı güçlü, hür bir şekilde duruyoruz, güçlü bir dayanışma var.

“BİR OLMAYI ÖĞRENMELİYİZ!”

- Son olarak paylaşacağınız düşünceleriniz nelerdir?

Bir slogan var, “dünya yerinden oynar işçiler birlik olsa”. İşçiler bir olduğunda birçok şeyi başarabilirler, önce bir olmayı öğrenmeliyiz. Toplum olarak büyük sıkıntılarımız var, toplum olarak bilinçli, eğitilmiş olmamız istenmiyor, bir şeylerin farkında olmamız istenmiyor. Amiyane bir tabir var, “ot gibi yaşamak!” Ot gibi hayatımızı sürdürmemiz isteniyor. Sadece işe gidip gelelim, monoton hayat yaşayalım, herhangi bir sosyal aktivitemiz olmasın. Günümüz şartlarında herhangi bir sosyal etkinlik yapacak ya da dışarı çıkıp gezecek maddi imkân ve şartlarımız yok. Aldığımız para kira ve faturaya zor yetiyor, mutfak masraflarını da katmıyo-

rum. Bunlara zor yeterken, bir de biz atırıp sosyal etkinlik yapmak istiyoruz ama yetmiyor. Sosyalleşmediğimiz, bilinçlenmediğimiz sürece birleşmemiz çok zor diye düşünüyorum.

“GÜCÜMÜZÜN FARKINA VARIYORUZ GREVDE”

- Grev süreci size neler kattı?

Grevden bir işçi: Grevde birlik beraberlik var, temsilcilerimiz, şube başkanlarımız, işçiler olarak burada kenetlenmiş oluyoruz. Tek yumruk oluyoruz. Olumsuz yönden maddi açıdan sıkıntı oluyor fakat bu geçici bir durum. Önemli olan birlikte durup direncimizi, gücümüzü göstermek.

Bir nevi biz modern kölelikten kurtulma gibi bir durum oluyor grevde. Çalışma şartlarımıza baktığımızda kölelik... Patron içeride “şunu yapacaksın, bunu yapacaksın” diyor. Şimdi biz başkaldırdık, gücümüzü gösterdik. Gücümüzün farkına varıyoruz grevde.

- Buradan diğer işçi bölüklerine nasıl bir mesaj yollamak isterseniz?

Çalışanlar olarak herkes başını dik tutsa, gücünü gösterebilse patronlar işçiyi köle olarak göremez. Ben önceden MC Donalds'da çalışıyordum, oranın koşulları fabrikaya göre daha kötü. Her işi yapıyorsun ve tek kişisin. Burada sendikal çalışıyoruz, temsilcilerimiz var. Sorunlarımızı iletebiliyoruz, devreye giriyorlar.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası pandemi sürecinde ücretsiz izin saldırısı, kod 29 ve sendika hakkının gaspına karşı Sinbo fabrikası önünde direnişler gerçekleştirmişti. Direnişin gücüyle Sinbo'da ücretsiz izin saldırısı püskürtülmüştü. Kod-29'a karşı geniş bir kamuoyu oluşturulmuş, tüm engelleme ve saldırılara rağmen Ankara Yürüyüşü gerçekleştirilmişti.

Aradan geçen süreçte Sinbo patronu sendika düşmanı tutumlarına devam etti. Pek çok sendikal işçi taşınma bahanesi ile işten çıkartıldı. İşten atılan sendika üyesi işçiler ve TOMİS bu saldırılara sessiz kalmamış, fabrika önünde basın açıklamaları ve seslenişler gerçekleştirmişti. Son olarak Sinbo işyeri baş temsilcisi Onur Kömek'in işten atılmasının ardından Sinbo önünde tekrar direniş

Sinbo'da direniş başladı!

geçildi. Bugün TOMİS temsilcileri ve işten atılan Sinbo işçileri ile direniş çadırı kuruldu. TOMİS sosyal medya hesaplarından yaptığı açıklama ile direnişe başladıklarını duyurdu.

Direnişin 1. gününde desteğe gelenlerle sohbetler edildi, akşam iş çıkışında ise Sinbo işçilerine seslenildi. Yapılan konuşmalarda taşınma sürecinin patron tarafından nasıl kullanıldığı teşhir edildi. Sinbo işçileri TOMİS'li olmaya davet edildi.

SINBO PATRONU DİRENİŞÇİ DİRENİŞÇİ İŞÇİLERLE GÖRÜŞTÜ!

Sinbo patronu fabrika önünde dire-

nişçi işçilerle görüştü. Direniş alanına gelerek görüşmek isteyen Sinbo Patronu Mehmet Demir sendikal faaliyete saygılı olduğunu, işten atmaların taşınma nedeni ile olduğunu vb. ifade ederek helallik istedi. Direnişçi işçiler Mehmet Demir'e işten atmaların sendikal faaliyeti engellemek için olduğunu, daralmaya giden firmaların yasal prosedür gereği önce gönüllü çıkışlar açması gerektiğini anlattılar. Ardından sendikal işçileri bilinçli ve hedefli olarak nasıl attıklarını ifade ettiler. Bu ifadeler üzerine Mehmet Demir işe alımı ben yapmıyorum, işten çıkışları da ben yapmıyorum ifadeleri kullandı. Direnişçi işçiler ve TOMİS

yöneticisi, sendikal faaliyete dönük saldırılar ve atılan işçiler geri alınana kadar mücadele edeceklerini ifade ettiler. Bu talepler karşılanmadığı müddetçe Sinbo fabrikası önünde ve içeride mücadeleyi sürdüreceklerini ifade ettiler. Mehmet Demir direnişçilerin ve sendika yöneticilerinin sendikal faaliyete dönük saldırılara karşı tutumlarını ve taleplerini dinledikten sonra görüşme sonlandırıldı. Direnişin 1. gününde desteğe gelenlerle sohbetler edildi, akşam iş çıkışında ise Sinbo işçilerine seslenildi. Yapılan konuşmalarda taşınma sürecinin patron tarafından nasıl kullanıldığı teşhir edildi. Sinbo işçileri TOMİS'li olmaya davet edildi.

KIZIL BAYRAK / KÜÇÜKÇEKMECE

“Toplu sözleşmeli, sendikalı çalışmak istiyoruz!”

Asen Metal işçileriyle fabrikadaki çalışma koşulları, sendikalaşma ve direniş sürece üzerine konuştuk...

Asen Metal'den bir kadın işçi: Çalışma alanımızda ürünler çok ağırdı. İkisi, üçü, beşi, onu birbiri üstüne bindiği zaman çok ağırlık basıyordu. İki kişi olmamıza rağmen çok ağırdı.

Mekanikte çalışan bir kadın işçi: Fabrika koşulları kadın işçiler için ağırdı. Mekanikte tek kişi çalışıyorduk. Malzemeleri tek kişi kaldırıyorduk. Kadın-erkek fark etmeksizin buranın koşulları hepimiz için zorlayıcıydı fakat kadınlar olarak fiziksel anlamda daha fazla zorlanıyorduk. Yetiştirmemiz gereken ürünler ve adetler oluyordu. Tek başına bunları indime, kaldırma daha zordu.

“BÜTÜNLEŞE BÜTÜNLEŞE GÜÇLENDİK!”

Bu direniş süreci size ne öğretti?

Bir erkek işçi: Biz şimdiye kadar sendikasıız çalışarak çok büyük hata yapmışsınız. Bunları sorguladık bu süreçte. Birlik-beraberliğe çok önem vermiyorduk içeride. Herkes farklı farklı grup olmuştu. Bunun yanlış olduğunu öğrendik. Hepimizin birlik halinde hareket etmesi gerektiğini anladık. Tek tek parçalanmaktansa, tek tek konuşmaktansa bir bütün halinde hareket ettiğimizde çok daha iyi sonuçlar aldığımızı gördük.

İşçiler olarak ne gibi engeller söz konusuydu?

İşçiler olarak parçalıydık. Bölünmemizin temel nedeni yine yönetimle ilgili. İşçileri tek tek odaya çağırıp rakam söylemeleri, onu gönderip bir başkasını çağırıp teklif vermesi...Arkadaşı arkadaşşa kırdırmaları, hiçbir zaman bir bütün haline getirmek istememeleri...Mesela

çay içecek yerimizi bile yoktu bizim. İki-üç kişi bir araya gelmemiz istenmiyordu. Yönetim işçilerin içeride bir araya gelmesini engellemek için her adımı attı.

İçerideki sorunlarınız ve patlama noktanız neydi?

Yönetimin tavrı, insanlara hitap şekli çok sorunlu. En ufak sorunda bizlere kapıyı gösteriyorlardı. Bizleri bölüp parçalayıp yönetmeye çalışıyorlardı. Biz de yıllar içinde bunları fark edebildik, bir araya geldik, bütünleşe bütünleşe güçlendik.

İlk patlama noktamız aralık ayındaki zamlar oldu. Ülkedeki enflasyon durumu çok kötü, geçinme şartları işçi adına çok ağırlaştı. Bu durumu örgütlenmeden önce yöneticilere aktardık. Aynı tavırlara maruz kaldık, “gidin hakkınızı başka yerde arayın”, “burası Gebze çalışıyorsanız çalışın yoksa adam çok burada” söylemleri oldu. Biz de sendikaya başvurmaya karar verdik. Toplu sözleşmemiz olsun, çalışma şartlarımız daha iyi olsun diye.

“BİR BÜTÜN HALİNDE HAREKET EDİYORUZ!”

Direniş sürecini nasıl gidiyor?

Kapıdaki motivasyonumuz çok iyi. Bu iş artık parayla alakalı bir durum değil sadece, bir onur meselesi. Bizler toplu sözleşmeli, sendikalı, düzgün şartlarda çalışmak istiyoruz. Burada bir bütün halinde hareket ediyoruz. Bu da sendikasıız çalışan, kötü şartlarda çalışan ve kötü tavırlara maruz kalan arkadaşlara örnek olsun.

İşçiler olarak yaşadığınız sorunlardan kısaca bahsedebilir misiniz?

Bir başka işçi: İçeride insan sağlığı adına hiçbir şey yok. Burada daha geçen sene bir işçi arkadaşımızı kaybettik. Makinadan fırlayan bir parça işçi arkadaşımızın vücuduna isabet etti. İşçi cinayetine rağmen, çalışmaya devam edin denildi. Son iki ayda üç iş kazası yaşandı. En son, direnişe çıkmadan önceki pazar günü bir iş kazası yaşandı, tornada eli si-

kışan bir işçi arkadaşımız var ve eli kesilecek durumdaydı. Şirket araç bile vermedi, kaza geçiren arkadaş için bıraktıklarını söyledikleri aracın tekerlekleri patladı. Burada kesinlikle insana değer verilmiyor. İnsanlık adına hiçbir şey yok! Sadece bizlere söyledikleri gelin, asgari ücrete çalışın, ne olursa olsun sizin yaralanmanız, ölmeniz hiçbir şekilde önemli değil, sadece çalışın.

“BURAYA SENDİKALI GİRECEĞİZ!”

Örgütlenme süreciniz nasıl ilerledi ve talepleriniz nelerdir?

Açıkçası burada işçiler olarak parça parçaydık. On kişi bir yerde ses çıkarıyordu, on kişi başka bir yerde. “Gelin bir köprü yapalım” dedik, birleştik. Biz, birbirimizle kenetlenirsek bu yolda galip olacağımızı söyledik. Bir örgütlenme yapıldı, çok kısa bir süre içinde. 20 Ocak’tan sonra örgütlenme oldu.

Bizim istediğimiz çok bir şey değil, ülkenin ekonomik koşullarına göre iyi bir ücret istiyoruz. Her şeyden önce işçi sağlığının önemsenmesini istiyoruz. Biz işçi cinayetlerinin, iş kazalarının olduğu bu düzenin bitmesini istiyoruz. Sağlıklı bir yaşam istiyoruz.

Biz işçiyiz, çalışmak zorundayız ama biz sağlıklı, güzel şartlarda çalışmak istiyoruz. Türkiye’nin ekonomik şartları ortada, açlık sınırının 15 binlere geldiği bir dönemden bahsediyoruz ve bizlere verilen 4250 TL maaş. Kazanan bir firma burası. Biz hakkımızın verilmesini istiyoruz. Biz almak istiyoruz, patron vermek istemiyor. Bunun için direniyoruz.

Son olarak da biz bir şekilde buraya sendikalı gireceğiz. Çocuklarımıza da sendikalı fabrikalar bırakmak istiyoruz.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

“Sorumluluğumuz çok, altında kalmışız”

onlara karşı da boynum bükülüyor.

Evde durumlar böyleyken, işte de sürekli eziklik yaşıyorum. Ekmek parası deyip boyun bükme durumunda kalıyorum.

İşsiz kalma korkusu var, borçları ödememe korkusu var. Fabrikada mobbing söz konusu. İşçi arkadaşlarımızla konuşmak yasak. İş kıyafetlerimiz veril-

miyor. Üzerimizde sürekli bir baskı var ve kadın olarak bu baskıyı daha fazla hissediyorum. Vardiyalı çalışıyorum ve okula giden bir kızım var. Vardiyam uymadığımda akrabalarımın kızımı almalarını istemek durumunda kalıyorum. Onlara tabii oluyorum. Bu da ayrıca üzerimde ayrı bir baskı yaratıyor. Kısacası ne işe yetişebiliyorum ne eve, çocuklara...

Neden bu haldeyiz? Geçim şartları neden günden güne daha da kötüleşti? Bunları iyice düşünüp bir şeyler yapmamız lazım. Devleti, patronu hepsi de kendi derdinde, kendi çıkarlarını düşünüyorlar. İşçiyi düşünen yok. Tüm emekçiler olarak tepkimizi bir ortaya koyabilirsek, bize çıkarılan faturaları ödemiyoruz diyebilirsek. Bunun için örgütleneceğiz, çözüm bu.

GEBZE'DEN PETROKİMYA SEKTÖRÜNDEN BİR KADIN İŞÇİ

Evdeki duruma baktığımızda bütün sorumluluk kadın olarak benim üstümde, çocuk, ev işleri...Hangi biriyle ilgileneceksin? Dediğim gibi sorumluluğumuz çok, altında kalmışız. Geçinememe derdi var bir de. Yoksulluk almış başını gitmiş durumda. 1 kilogram domates alıyorsun iki kere sofrana koyamıyorsun. Hiçbir şeye para yetmiyor. Zenginler yatılarda, katlarda yaşarken, ben 50 TL'yi artırmanın derdine düşürülmüşüz. Çocuklarımızın ihtiyaçlarını alamıyorum,

Kapitalizm, savaş ve parti programı-2

H. Fırat

SAVAŞA KARŞI MÜCADELE KAPİTALİZME KARŞI MÜCADELEDEN AYRILAMAZ

Savaş konusunda en temel sorunlardan biri, geçen bölümün sonunda da üzerinde önemle durduğumuz gibi, haksız, gerici ve emperyalist savaşlar ile haklı ve devrimci savaşlar arasında temel önemdeki ilkesel ayrımı yapabilmektir. Emperyalist koalisyonun dünyamızı uzun süreli, çok yönlü ve acımasız savaşlarla tehdit ettiği şu günlerde, bu ilkesel ayrımı taşıdığı olağanüstü politik ve pratik anlam ve önem ortadadır. '89 çöküşünü izleyen dönemde devrimci sınıf mücadelesinde yaşanan ve henüz aşlamayan zayıflamanın reformcu burjuva, küçük-burjuva akımları güçlendirmesi ve bunun da savaş gibi temel bir sorunun kendini pasifizm olarak üretmesi, konunun önemini daha da artırmaktadır.

Nitekim halihazırda savaşa karşı sesler, önemli ölçüde, duygusal tepkiler ve iyi dilekli temennilerden ibarettir. Oysa tarih, özellikle de emperyalizm çağı, gerici ve emperyalist savaşların korkunç yıkıcılığı karşısında bu türden duygusal tepki ve temennilerin pratik herhangi bir değer taşımadığını tüm açıklığı ile göstermektedir. Lenin'in, tam da her türden savaşa karşıt ve silahsızlanma yandaşı küçük-burjuva pasifistlerinin yanılğılarını sergilerken vurguladığı gibi, "Kapitalist toplum daima ucu bucağı olmayan bir dehşettir." Emperyalist ve gerici savaşlar ise bu dehşetin bir uzantısı, insanlık için en yıkıcı, acılı ve barbarca olan biçimleridir. Fakat bu, kapitalizmin dehşetine teslim olmayı değil, tam tersine, ona karşı kararlı bir mücadeleyi gerektirmektedir.

Toplumun çok küçük bir azınlığını oluşturan asalak yönetici sınıfların bencil çıkarları uğruna sürdürülen emperyalist ve gerici savaşlara karşı mücadelede mesafe ve sonuç almanın temel koşulu, haklı ve devrimci savaşların gerekliliğini kabul etmek, bu savaşlar içinde etkin bir biçimde yer almaktır. Daha çok burjuva ve küçük-burjuva hümanist ya da pasifist çevrelerden yükselen "savaş çözüm değildir", "şiddet çözüm değildir" türünden sesler, sınıflı toplumların ve emperyalist dünya düzeninin acımasız gerçekleri karşısında papazca vaazlardan öteye gi-

demezler, gidememektedirler. Toplumsal hayatın her alanında sürekli şiddet üreten, şiddetle beslenen, şiddeti kendi varlığını sürdürebilmenin ve çıkarlarını koruyabilmenin temel koşulu olarak gören bir sistem gerçekliği karşısında bu sözler tümüyle anlamsızdır. Bu tür duygusal temenniler herhangi bir pratik sonuç yaratmamakla kalmazlar, yansırı, dünya ölçüsünde, tepeden tırnağa silahlanmış emperyalist dünya karşısında ezilen halkları; toplum ölçüsünde ise, tepeden tırnağa silahlanmış egemen burjuva sınıfı karşısında işçi sınıfı ve emekçileri, çaresizlik içinde boyun eğmeye mahkum ederler. Bu son derece masum görünen yaklaşımın tehlikeli ve zararlı yanı da buradan gelir.

Bugünün kudurganlık içerisindeki emperyalist dünyasına, halihazırda bu dünyanın jandarmalığını yapan ABD emperyalizmine bakalım. Onlar, dünyaya egemen kılmak istedikleri "yeni düzen"lerini, halklara ve gerektiğinde ülkelere, tam da emperyalist savaş makinasının gücüyle dayatmaya ve kabul ettirmeye çalışıyorlar. Bugünün Türkiye'sine bakalım. İşbirlikçi burjuvazı toplumun ezici çoğunluğuna kendi sınıf çıkarılarının gerektirdiği tüm önlemleri baskı ve terör aygıtlarının gücüyle dayatıyor ve bu son 20 yıldır süreklileşmiş en temel yöntem olarak kullanılıyor.

Bu güncel örnekler, temel tarihi-toplumsal gerçeklerin güncel tezahürlerinden başka bir şey değildir. Bu nedenle-

dir ki savaşa ve şiddete karşı mücadele, bunların toplumsal ve sınıfsal kaynaklarına karşı mücadeleden ayrı düşünülemez. Emperyalizme ve gericiliğe karşı her türden ilerici-devrimci savaşın gerekliliği, zorunluluğu ve haklılığı da buradan gelir. Evrensel barış, şiddetin, savaşların ve militarizmin kesin olarak son bulması, bunlar sosyalizmin en temel amaçları ve idealleri arasındadır. Ama marksistler, bunlara ulaşmanın ancak bunları üreten tarihsel-toplumsal zeminin kurutulmasıyla, yani kapitalizmin yeryüzünden kesin olarak silinmesiyle olanaklı olacağını da çok iyi bilirler. "Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!" şiarı bunu anlatır.

SINIF SAVAŞIMININ GENELLEŞMİŞ VE YOĞUNLAŞMIŞ AŞAMASI OLARAK İÇ SAVAŞ

Partimizin programı bu temel tarihsel ve toplumsal gerçekleri/yasallıkları hareket noktası olarak alır. Haksız ve gerici savaşların karşısına işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların haklı ve zorunlu devrimci savaşlarıyla çıkar. Geçen bölümde bunu, çağımızın haklı ve devrimci savaşlarını, milli kurtuluş devrimleri, halk devrimleri ve proletarya devrimleri üzerinden örneklemiştik. Bunlara burada devrimci sınıf mücadelesinin ileri, genelleşmiş ve yoğunlaşmış bir aşaması olarak içsavaşlar da eklenmelidir.

Devrimci içsavaşları da öteki savaşlar

gibi bir savaş türü olarak tanımlayan Lenin, "Sınıf savaşımını kabul eden herkes iç savaş da kabul etmek zorundadır" der ve bunu şöyle gerekçelendirir: "Her sınıflı toplumda iç savaş doğal ve bazı koşullarda sınıf savaşımının kaçınılmaz devamı, gelişmesi ve şiddetlenmesidir. Bu, her büyük devrimle doğrulanmıştır. İç savaş kabul etmemek ya da görmezlik gelmek, büyük bir oportünizme düşmek ve sosyalist devrimi yadsımak olur."(Proletarya Devriminin Askeri Programı, Sosyalizm ve Savaş, 5. baskı, Sol Yayınları, s.61)

Partimizin programı, bu marksist teorik-ilkesel bakış açısını, tüm programa sinmiş genel bir anlayıştan öteye, somut bir program maddesi olarak da içerir. "Stratejik ve taktik ilkeler"e ayrılmış VIII. Bölüm'ün 3. maddesinde, bunu en özlü biçimiyle formüle eder: "Proletarya devrimi ve sosyalizmi için verilen kavganın dünya tarihinin gördüğü en zorlu iç-savaş olduğunun bilincinde olan TKİP, işçi sınıfı ve emekçileri bu tayin edici mücadeleye bugünden hazırlamak için sistematik bir çaba harcar." (s.50)

Bu formülasyon bu haliyle bize, ilkesel bir çerçevenin yanısıra, son derece önemli bir stratejik ve taktik görevler alanı da tanımlamaktadır.

SAVAŞLARI VE SİLAHLANMAYI ORTADAN KALDIRMANIN TARİHSEL KOŞULLARI

Parti programının teorik bölümünün "Toplumsal devrim, sosyalizm ve komünizm"e ayrılmış II. alt bölümü, bu temel görüşlerin genel teorik-ilkesel çerçevesini ayrıca verir. Devrimci sınıf savaşımı; bu savaşımın yoğunlaşmış ve genelleşmiş bir üst aşaması olarak devrimci iç savaş; ve nihayet, burjuva sınıf egemenliğinin şiddete dayalı bir devrimle yıkılması ve yerine "bir geçiş dönemi devleti" olarak proletarya diktatörlüğünün kurulması olarak proletarya devrimi... Devrimci sınıf mücadelesinin bu tarihsel gelişim seyrine ilişkin genel yasallıklar, programımızın bu bölümünde yer alır. (s.18-20)

"Pratik bölüm" olarak da tanımlanan ve Türkiye devriminin stratejik ve taktik sorunlarına ayrılmış bulunan II. ana bölümde ise, tüm bu sorunlar, Türkiye'nin özgül koşullarına uyarlanmış pratik bir çerçeve içerisinde ortaya konulur, pratik

anlamı ve sonuçlarıyla ifade edilir.

Bu teorik ve pratik bütünlüğü içerisinde programımız, savaşların kaynağını vermekle, haklı ve haksız savaşlar arasında ilkesel bir ayırım yapmakla kalmaz; yansırı savaşları ve dolayısıyla militarizmi ortadan kaldırmının tarihsel ve toplumsal koşullarını da tanımlar. Konuyu fazla dağıtmamak için bu konuda bazı maddelere işaret etmekle yetineceğiz burada.

Örneğin, teorik bölümün 12. maddesi (II. alt bölüm), toplumsal devrimin, kapitalizme özgü çeşitli türden toplumsal sorunların yanısıra savaşların ortadan kaldırılmasının da yolunu açtığı tespit eder. Bunu, bu alanda kesin ve kalıcı sonucunu, proletarya devriminin temel tarihi sonuçlarına "evrensel bir çerçevede" ulaşması zorunluluğuyla ilişkilendirir (13. madde, s.19-20).

"Emperyalizm ve dünya devrim süreci"ni ele alan III. alt bölümün 23. maddesi ise, insanlığın "savaşların yıkım ve felaketlerinden" kurtulmasının ancak "uluslararası proletarya önderliğinde zaferle ulaştırılabilecek dünya devrimi"yle olanaklı olabileceğini saptar. (s.24)

Bu, marksist açıdan çok temel önemde bir görüştür. Savaşların kaynağı bir bütün olarak kapitalist-emperyalist dünya sisteminin kendisidir. Bu nedendir ki, bir ya da birkaç ülkede proletarya devriminin başarıya ulaşması ve sosyalizme geçişi başlatması, kendi başına savaşları ortadan kaldırmaz ve dolayısıyla, silahlanma sorununu bu ülke ya da ülkelerin kendi içinde bile çözemez.

Kapitalist dünya sistemi ayakta olduğu sürece, proletarya devriminin bu sınırlar içinde bir başarısı, başarıya ulaşmış bu devrimlerin içten karşı-devrimin ve dıştan ise emperyalist müdahalelerin, saldırı savaşlarının hedefi olma olasılığını ortadan kaldırmaz. Teorik gerçeklerden öteye, sosyalizmin bütün 20. yüzyıl deneyiminin yeterli açıklıkta ortaya koyduğu bir durumdur bu. Bir ya da birkaç ülkede proletarya devriminin başarıya ulaşması ve sosyalizmin kuruluş sürecine geçiş, bu ülkelerde burjuvazinin sınıf egemenliğinin tasfiyesi anlamına geldiği için, işte yalnızca bu sınırlar içerisinde, gerici ve haksız savaşların toplumsal-sınıfsal kaynağının ortadan kaldırılması anlamına da gelir.

Buradan, bu sorunla bağlantılı olarak,

parti programımızın "Türkiye devrimi"ne ayrılmış V. alt bölümüne geçebilir ve sorunu daha pratik bir çerçevede ortaya koyabiliriz.

Devrimimizin zaferinin ilk adımda başaracağı siyasal görevler kapsamında ortaya konulan önlemlerden ikisi üzerinden örnekleyelim bunu. Burjuva devlet aygıtının parçalanması, ordu, polis ve bürokrasi türünden militarist-bürokratik kurumların ezilip dağıtılması (1. madde) ve "Devrilen sınıfların tüm mensuplarının silahsızlandırılması"ması (3. madde), işçi sınıfı ve yoksul müttefiklerinin genel silahlanması ile birlikte bu devrimci önlemler, Türkiye devriminin zaferi üzerinden militarizme vurulmuş büyük bir tarihi darbe olacaktır. (s.33)

Bu, emperyalist dünya sisteminin Türkiye halksındaki bir gericilik, saldırganlık ve savaş kaynağının ortadan kaldırılması anlamına gelmekle kalmayacak, ülkemizi emperyalizmin komşu halklara bir savaş üssü olmaktan da çıkaracaktır. Dahası, devrimin Türkiye'si, bölge devrimleri ve bir bütün olarak dünya devrimi için önemli bir dayanak noktası haline gelecektir. Türkiye'nin içinde bulunduğu bölgenin güncel tablosu, Türk burjuvazisinin emperyalizmin bölgesel vurucu gücü konumu, Türkiye'nin emperyalizmin bölgedeki saldırganlık ve savaş üssü olarak kullanılması gerçekleriyle birlikte düşünüldüğünde, tüm bunların tarihsel devrimci anlamı ve önemi çok daha somut olarak anlaşılabilir.

Fakat bu tarihsel başarı, yani Türkiye'de proletarya devriminin zaferi, Türk burjuvazisinin sırtını dayadığı emperyalist dünya güçleriyle başarılı bir hesaplaşma olmaksızın olanaklı değildir. İşte bu temel önemde gerçeklik, bizi programımızın anti-emperyalist mücadele boyutuna getiriyor.

EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELENİN ENTERNASYONAL ÇERÇEVESİ

Programımız, emperyalizme karşı mücadeleyi, Türkiye devriminin ötesinde, onun da içine oturtulduğu genel-evrensel bir çerçevede ele alır. Programımızın teorik bölümü, proletarya devrimi sorununa ilişkin genel teorik-ilkesel çerçeveyi ortaya koyar ve ardından "Emperyalizm ve dünya devrimi süreci" başlıklı

alt bölüme bağlanır. Bu bölüm ise, kapitalizmin içinde bulunduğumuz tarihi aşamasının, yani emperyalizm ve proletarya devrimleri çağının en temel sorunlarını tanımlar. İnsanlığın karşı karşıya bulunduğu temel sorunlara ancak enternasyonal bir çerçevede, yani dünya devrimi perspektifi ve süreci içerisinde çözümler bulunabileceği gerçeğini saptar. Emperyalist zincirin en zayıf halkasını oluşturan bir ya da birkaç ülkeden başlayarak gelişse bile, dünya devrimi sürecinin bir bütün olduğu vurgular.

Bizzat program maddeleri üzerinden ayrıntılandırılabilecek olan (ki burada buna gerek yoktur) bu perspektif, partimizin emperyalizme karşı mücadeleyi genel planda emperyalist dünya düzenine karşı mücadele olarak ele alan kavrayışını yansıtır. Bu kavrayış, gerçekte, "proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin uluslararası karakteri"ne ilişkin ilkesel yaklaşımın (Teorik Bölüm'ün giriş paragrafı) emperyalizm çağına uyarlanmasından başka bir şey değildir.

Aynı kavrayış kendini "Sosyalizm deneyimi"ne ayrılmış IV. alt bölümde de göstermektedir. Burada, sosyalizmin 20. yüzyılda karşılaştığı temel önemde sorunlara, öncelikle "proletarya devriminin enternasyonal karakteri" üzerinden yaklaşılır. "Ulusal çerçeveyi amaçlaştıran 'ulusal sosyalizm' anlayışı" mahkum edilir ve bu şu görüşe bağlanır: "Sosyalizme geçiş sorunuyla öncelikle yüzyüze kalma üzere proletaryası, kazanımlarını kalıcılaştırmak istiyorsa, kendi devriminin kaderini hiçbir biçimde uluslararası devrimin kaderinden koparmamalıdır." (32. madde, s.27)

Bu yaklaşımın "Türkiye devrimi" bölümündeki uzantısı ise, siyasi önlemlere ayrılmış alt bölümün 10. maddesinde görüyoruz: "Proletaryanın devrimci iktidarı, proletarya enternasyonalizminin ilkelerine pratikte tam bir sadakat gösterecektir. Kendini amaçlaştırmayı, geleceğini dünya devriminin geleceğinden koparmayı, enternasyonalizm davasına ihanet sayacaktır. Dünyanın dört bir yanındaki devrim ve sosyalizm mücadeleleri maddi ve manevi olarak her yolla etkin biçimde desteklenecektir." (s.35)

Tüm bunların somut anlamı şudur: Parti programımızda emperyalizme karşı mücadele, öncelikle ve genel planda,

emperyalist dünya sistemine karşı mücadele olarak kavranmaktadır. Türkiye coğrafyasındaki kendine özgü mücadelesinin yalnızca genel çerçevesi değil, fakat bağlanacağı, tabii olacağı ana eksen de budur. Bunu ülke devriminin dünya devrimine bağlı olarak ele alınması biçiminde de kavrayabiliriz.

Emperyalizme karşı devrimci mücadeleyi bu evrensel çerçeve içinde ele almayan, onu salt belli bir ülkenin sınırları içine daraltan ve burada devrim yapmaya indirgeyen bir görüş ve yaklaşım, küçük-burjuva dargörüştürlüğünün ve milliyetçiliğinin bir ifadesi ve yansıması olabilir ancak. Bu dar ve sınırlı perspektifle hareket eden bir devrimin, bir ülkenin kendi sınırları içerisinde başarılı olması da olanaklı değildir. 20. yüzyıl sosyalizminin yaşadığı yozlaşma ve akibet, bunu tarihsel olarak da anlaşılır hale getirmiştir.

Parti programımızın sonuç bölümünde birbirini izleyen ve tamamlayan iki vurgulu ifadeye yeniden dönelim.

Bunlardan ilki şöyleydi: "Bu program, insanlığı, uygarlığı ve doğayı yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı, Türkiye topraklarından yükseltilen devrimci bir savaş bayrağıdır."

Burada suçlanan ve hedef alınan, bir bütün olarak "emperyalist-kapitalist dünya düzeni"dir. Bu, yukarıda irdelediğimiz perspektifin özlü ve vurgulu bir anlatımından başka bir şey değildir.

İkinci cümlede ise sorunun Türkiye'ye özgü yönü tanımlanır: "(Bu program) Türkiye'nin çürümüş ve kokuşmuş kapitalist sömürü ve zulüm düzenine, onun gerisindeki uluslararası emperyalizme karşı militan bir savaş ilanındır." (s.52)

Burada, işbirlikçi sermaye iktidarına karşı mücadele ile kopmaz bağı içerisinde, devrimimizin anti-emperyalist boyutu vurgulanmaktadır. Bu da bizi anti-emperyalist mücadelenin somut ve pratik alanına ve anlamına getirmektedir.

Üçüncü ve son bölümde, güncel gelişmelerle de bağı içinde, bu konuyu ele alacağız.

(DEVAM EDECEK...) (DÜNYA ORTADOĞU VE TÜRKİYE, EKSEN YAYINCILIK, ŞUBAT 2003, S.321-330)

IG Metall şefleri TİS sürecini sabote ediyor

K. Ali

IG Metall sendikası şefleri “pazarlık müzakerelerinin enflasyonu telafi etme amacıyla olmadığını” açıklayarak, Almanya’da bazı işkollarında başlayan veya başlayacak olan yeni TİS sürecini sabote etmeye başladılar. Sürecin başında açıklama yapan IG Metall’in Baden-Württemberg eyalet şefi Zitzelsberger, “Fahiş enflasyon oranları toplu pazarlıkla telafi edilemez” dedi. Yüksek enflasyonun siyasi kararların sonucu olduğunu, bu nedenle “siyaset” tarafından düzeltilmesi gerektiğini öne sürerek, işçilerin ücret artışları için dahi mücadele etmesine karşı olduğunu açıkladı.

Şimdiye kadar “ücret belirlemenin toplu pazarlık ortaklarının sorumluluğunda olduğunu ve hükümetin herhangi bir belirleme yapmasına izin verilmeyeceğini” söyleyen sendika şefleri, son üç yıldır negatif anlaşmalarla TİS’leri bağladılar. Son yıllarda hızla yükselen enflasyonun baskısıyla büyük kayıplara uğratılan işçi ücretlerini yükseltmek için mücadele etmeyen bürokratlar, şimdi sorumluluğu “siyaset”in üzerine atarak, sınıfa karşı işledikleri suçların üstünü örtmeye çalışıyorlar.

Hükümetin enflasyonu ayarlamaktan sorumlu olduğunu iddia ederek hak arama mücadelesinden kaçan Zitzelsberger, fiyat artışlarının şimdiye kadar toplu pazarlıklarda önemli bir argüman olduğunu unutturmaya çalışıyor.

TİS görüşmelerinde “basit ücret artışı” sendikacılığı yapan bürokratlar, “enflasyon artı verimlilik artışı” talebini ücret hesaplamasında temel kural olarak benimsiyorlardı. Şimdi yüzde 7.4 oranındaki enflasyon artı verimlilik artışını ücretlere yansıtmak için mücadele etmekten kaçıyor, TİS görüşmeleri başlamadan süreci sabote edip, işçilerin mücadele isteğini bloke etmeye çalışarak uğursuz rollerini oynuyorlar.

Zitzelsberger’in açıklaması, IG Metall şeflerinin gerçek ücretleri düşürme hedefiyle “toplularlık” sürecine girmek istediklerini gösteriyor.

Ortak açıklama yapan IG Metall ile Alman Sanayiciler Birliği (BDI), Rusya’nın Ukrayna işgaline karşı Almanya ve batı emperyalist blokunun saldırganlığını desteklediklerini açıkladılar. İşçi sınıfının haklarını savunmak yerine, kapitalistler ile “Sanayinin Geleceği” ittifakını kurdu-

lar. Emperyalist savaşı destekleyen alçaltıcı bir tutum aldılar, savaşın ekonomik yükünü üstlenmek için “fedakarlıktan kaçınmayacaklarını” bildirdiler.

DGB’nin 22. Kongresinde yaptığı konuşmada, “Dayanışma, AB tarihinde asla uygulamadığımız sert yaptırımlarla Rusya’ya ekonomik baskı uygulamak anlamına gelir. Dayanışma aynı zamanda yükleri taşımamız gerektiği anlamına gelir ve bu uzun bir süre için gereklidir” ifadelerini kullanan Almanya Cumhurbaşkanı Steinmeier, emperyalist savaş için talep edilen “fedakârlıklara” karşı işçi sınıfının geliştirebileceği direnişi bastırmada sendika şeflerinin oynayacağı role dikkat çekerek, “size çok güveniyorum” demişti.

Rusya’ya yönelik yaptırımlar, Ukrayna’ya silah transferi ve Alman ordusunun yeniden organizasyonu için 100 milyar avroluk fon oluşturulmasını destekleyen sendika şefleri, TİS sürecinde sermayenin onlara duyduğu “güven”e layık olduklarını gösteriyorlar.

Sendika bürokrasisinin verdiği hizmetler sayesinde, pandemi ve Ukrayna’daki savaşa rağmen, Almanya’nın DAX borsasına kayıtlı en büyük 40 şirketi 2022’nin ilk çeyreğinde muazzam büyüme ve rekor karlar sağladılar. DAX şirketlerinin cirosu geçen yılın aynı dö-

mine göre yüzde 14 artarak 444.7 milyar avroya ulaştı. Faaliyet karı da yüzde 21 artarak 52.4 milyar avroya ulaştı. Bu, bir yılın ilk çeyreğinde şimdiye kadar kaydedilen en yüksek kârdır.

“Salgın ve Ukrayna savaşından kaynaklanan kayıplar, büyük Alman şirketleri için değil.” diye yazan büyük tekellerin gazetesi Faz bile, kapitalist üretim gerçeğini çarpıcı bir şekilde dile getiriyor. Pandeminin başladığı 2019 ile kıyasla, 2022 yılının ilk çeyreğinde büyük tekellerin satışları yüzde 27, kârları ise yüzde 85 arttı.

Savaş, pandemi ve yüksek enflasyonu kazanca dönüştüren kapitalist tekellerin kârları rekor düzeyde yükseldiği halde, IG Metall şefleri enflasyonun yolaçtığı ücret kayıplarının giderilemeyeceğini açıklayarak işçilere karşı savaş açıyor. Hükümetin ve kapitalist tekellerin sadık uşakları olarak işçi sınıfını, Ukrayna’ya silah sevkiyatını, NATO’nun Rusya’ya karşı savaşını ve Alman silahlı kuvvetlerinin devasa askeri fonunu finanse etmeye zorluyor.

Enflasyona karşı ücretleri koruyamayacaklarını itiraf eden IG Metall yönetimi, otomotiv ve yan sanayiinde yaşanan toplu işten atmalar karşısında işyerlerini savunmanın imkansız olduğunu vaaz ediyorlar. İşçilere geçmiş TİS süreçlerinde “işyerlerinin korunması” vaadiyle ücret

artışlarından feragat ettirmenin yanı sıra ücretsiz fazla çalışmayı dayatmışlardı. Buna rağmen Ford, Daimler, BMW, Volkswagen, Mahle, Bosch, Continental ve ZF binlerce kişilik istihdamı yok ettiler ve daha da yok edeceklerini açıklıyorlar.

Üç yıl önce SPD ve sendikaya bağlı Friedrich-Ebert-Vakfı tarafından yapılan bir araştırma otomotiv sektöründe 500 bin işyeri kaybı öngörülmüştü. Yakın zamanda Ekonomik Araştırma Enstitüsü tarafından yapılan bir başka araştırmada ise, önümüzdeki dört yıl içinde 178.000 kişinin işini kaybedeceği belirtiliyor.

ÜCRET ARTIŞI SON 11 YILIN EN DÜŞÜK SEVİYESİNDE

Almanya Federal İstatistik Dairesi’nin geçen yıl yayınladığı araştırmada, Almanya’da ücretlerdeki artışın son 11 yılın en düşük seviyesinde olduğu belirtilmişti. 2021, milyonlarca çalışanın 2010’dan bu yana alım gücünün en çok düştüğü yıl olarak kayda geçti. Araştırmada, alım gücünün düşmesinde ücretlere yapılan zammın düşük kalması ile yüksek enflasyonun etkili olduğu belirtiliyordu. 2022 yılında enflasyon son yılların rekor düzeyinde gerçekleşmişken, sendika şefleri bu durumun TİS görüşmelerinin sorunu olmadığını söyleyebiliyorlar.

Sendika bürokratlarının işten atmalara ve sosyal hakların gasp edilmesine karşı mücadele diye bir dertlerinin olmadığını geçmiş deneyimlerden de biliyoruz. Onlar, işçilerin yükselen tepkilerini bloke ederek kapitalist tekeller için kabul edilebilir bir düzeye düşürmek için oyalama taktiği geliştirmeyi iş edinmişler.

Sermaye devleti ve kapitalist tekeller ile sendikal bürokratik kastın bütünleşmesinin sonucu olarak sendikaların ücret artışı mücadelesini bile veremez hale getirilmiştir. Buna karşı sınıf hareketini ilmek ilmek örüp, sermayeye karşı mücadeleyi bu bürokratik kasta karşı mücadeleyle birleştirmek gerekmektedir. İşçiler ancak fabrikalarda taban örgütlülüklerini/komitelerini kurarak bu duruma son verebilirler. Sınıf devrimcileri, Türkiye’nin ilerici-devrimci güçleri ve Almanya’nın ilerici-devrimci hareketi, bu doğrultuda üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getirmelidirler.

Kolombiya seçimleri: “Bir dönüm noktası” mı?

A. Engin Yılmaz

Kolombiya’da Pazar günü yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk turunu, eski gerilla ve Pacto Histórico’nun (Tarihsel Pakt) solcu başkan adayı Gustavo Petro kazandı. Petro, oyların yüzde 40.3’ünü alırken, partisiz aday Rodolfo Hernández oylarını yüzde 28.1’e çıkardı. Federico Gutiérrez ise oyların yüzde 23.9’unu aldı. Petro, “yoksulluğa, açlığa, şiddete, suçlara ve yolsuzluklara karşı mücadele” iddiasıyla seçmenlerin karşısına çıkmış, onlara “refah ve demokrasi” vaadinde bulunmuştu. “Kolombiya’nın Trump’i” olarak da nitelendirilen multimilyoner emlakçı Hernández ise, yolsuzluğa karşı kararlı bir mücadele vaat ediyordu.

Seçim sonuçlarının açıklanmasının hemen ardından, yolsuzluk yapan politikacılarla çok sayıda bağlantısı olduğu söylenen Gutiérrez, ikinci turda Hernández’e desteğini açıkladı. Seçim sonuçlarına “kayıtsız kalamayız” diyen Gutiérrez, “Gustavo Petro demokrasi, özgürlük, ekonomi, ailelerimiz ve çocuklarımız için bir tehdit olacaktır. O ülke için bir tehdittir” dedi. Yolsuzlukla Mücadele İdarecileri Birliği adayı olarak Hernández ise, yolsuzlukla mücadeleyi öncelik vereceğini açıklasa da, bizzat kendisi yolsuzlukla suçlanıyor ve Temmuz ayında mahkemeye çıkacak. Hitler’e hayranlığını dile getirmiş, karısının evde kalması gerektiğini söylemişti.

Petro, seçim sonuçlarının açıklanmasından sonra, bugünün “bir değişim günü” olduğunu belirterek, “Bir çağ sona eriyor. Şimdi geleceği şekillendirme zamanı” dedi. İkinci turda galip gelirse, Güney Amerika’nın yakın tarihinde ilk kez bir solcu hükümet sarayına taşınmış olacak. Hiçbir aday ilk turda geçerli oyların yüzde 50’sine ulaşamadığı için, iki aday 19 Haziran’daki ikinci turda yarışacak. Petro’nun kazanması durumunda, bunun bölgesel düzeyde bir dönüm noktası, “sola doğru yeni bir dönüşüm”ün olabileceği iddia ediliyor.

PARAMİLİTER GÜÇLERİN, MAFYANIN, YOZLAŞMIŞ POLİTİKACILARIN ÜLKESİ

ABD emperyalizminin kontrgerilla üssü ve ileri karakolu olan Kolombiya, nüfusun yüzde 40’ından fazlasının yoksulluk sınırının altında yaşadığı bir ülke. Yanı sıra, dünyada en çok faili meçhul

ve siyasi cinayetlerin işlendiği, şiddetin zirve yaptığı, uyuşturucu mafyasının ve paramiliter güçlerin, çetelerin, yolsuzlukların ve elbette sınıf mücadelelerinin ülkesi.

Ülkeye, gerilla güçleri ile paramiliter ve devlet güçleri arasında onlarca yıl süren ve 220 bin kişinin ölümüne, milyonların yerinden edilmesine neden olan bir iç savaş damgasını vurmuştu. 2016’da FARC ile imzalanan barış anlaşmasına rağmen ülke, dizginsiz bir devlet terörünün, polis-ordu-paramiliter güçlerin şiddet, işkence, tecavüz ve cinayetlerinin, çetelerin ve uyuşturucu kartellerin kısılcı altında. Barış anlaşması kağıt üzerinde kaldı, hükümet verdiği sözleri tutmadı, şiddet her biçimiyle devam etti. Kolombiyalı yazar Juan Gabriel Vasquez, Kolombiya tarihini “birbirini takip eden şiddet eylemleri dizisi” olarak tanımlarken, temel bir gerçeğe işaret ediyordu.

“Bütün bir Latin Amerika deneyimi sermaye iktidarı ayakta kaldığı sürece, “seçim başarıları” üzerinden emekçilerin temel sorunlarına çözüm üretilemediğini/ üretilemeyeceğini döneme ortaya koymuş bulunuyor.

“Kolombiya’nın en önemli ihracat ürünü” olan kokain ve uyuşturucu ticareti hız kesmeden devam etmektedir. “Bugün Kolombiya, uyuşturucu ticaretinin her zamankinden daha fazla şekillendiği bir ülke. Pablo Escobar’ın günlerinden daha güçlü” iddiası, ortak bir inanç olarak dillendiriliyor. Neoliberal politikalar da en acımasız biçimde uygulanıyor. Çok küçük bir azınlığın servet içinde yüzmesini sağlayan mafya düzeni, milyonların perişanlık içinde yaşamasının da kaynağıdır. Yargısız infazlara, devletin, paramiliter güçlerin ve çetelerin şiddetine, kitlesel işsizliğe, yoksulluk ve açlığa, çaresizlik ve geleceksizliğe mahkum

edilmiş emekçilerin yaşamı dayanılmaz koşullardadır.

Bu koşullara karşı özellikle 2019 yılından bu yana güçlü kitlesel gösteriler yaşanıyor. 2021 yılında, Ivan Duque hükümeti’nin zenginler lehine olan “vergi reformu” tasarısını kongreye sunması, yeni isyan dalgasını tetikledi. Sokak ve meydanlar haftalarca milyonların eylemleriyle sarsıldı. Yasanın geri çekilmesi ve maliye bakanının istifasına rağmen protestolar, taleplerin genişlemesiyle büyüyerek devam etti. Polis-siyaset-mafya ilişkilerinin hüküm sürdüğü, şiddetin günlük yaşamın bir parçası haline geldiği, yokluk ve yoksulluğun sürekli büyüdüğü ülke, dipten dibe yeni patlamalara aday.

“KOLOMBİYA’YI DEĞİŞTİRMEK, REFAHA VE DEMOKRASİYE KAVUŞTURMAK”

Sol başkan adayı Petro “iki seçenek var: Birisi Kolombiya’da işler nasıl yürüyorsa öyle bırakmak, ki bana göre bu daha çok yolsuzluk, daha çok şiddet ve açlık demek. Diğer seçenek ise Kolombiya’yı değiştirmek, refaha ve demokrasiye kavuşturmak” diyordu. Mevcut durumu değiştirme iddiasıyla seçim çalışması sürdürdü. Değişim vaadini, emekçilerin taleplerinin önemli bölümünü kapsayacak bir seçim programı haline getirdi. Değişim iddiası, özellikle gençler arasında destek buldu.

Sol ittifakın temel reform politikaları, kapitalizmin restorasyonu anlamına gelen zenginliği yeniden dağıtmayı, kitlesel işsizliğe ve yoksulluğa “çözüm bulmayı”, sosyal programlara, eğitime, sağlığa daha fazla yatırım yapmayı ve emeklilik sistemini iyileştirmeyi amaçlıyor. Yanı sıra o, mevcut otoriter baskıcı aygıtı, yani orduyu, gizli servisi ve polisi sivil kontrol altına almak amacıyla yargıda köklü bir reform vaat ediyor. Bunlara, suç örgütlerine karşı savaş ve barış sürecini yeniden başlatma propagandası eşlik ediyor.

Ekonomik programda ise, ihracattan üretim ekonomisine geçiş savunuluyor. Çünkü Kolombiya ekonomisi ihracata dayalı. Ham petrol ve doğalgazın yanı sıra metaller de ihraç ediliyor. Petro, temel ekonomik değişiklikleri iklim krizine karşı mücadeleyle birlikte ele alıyor. Kitlesel işsizliğin üstesinden gelmek için üretken sanayiye güçlendirirken, doğal kaynakla-

rın sömürülmesinin de önüne geçilmesi gerektiğini ileri sürüyor. Çevre ve iklimin korunmasıyla ilgili söylemleri de büyük uluslararası tekelleri rahatsız ediyor.

Petro programıyla birçok düşman kazandı. Siyasi elitler, medya ve çokuluslu şirketler, ordu, polis ve uyuşturucu kartelleri başta geliyor. Büyük sermaye grupları ve medya onu hedef tahtasına oturtmuş durumda. Çok sayıda medya şirketi zengin Kolombiyalı ailelerin ve uluslararası yatırımcıların elinde bulunuyor. Polis, ordu, paramiliter güçler, mafya, kapitalistler, yozlaşmış politikacılar ve toprak sahipleri toplamından oluşan egemen güçler ve onun devleti Kolombiya emekçilerinin kanını kurutmaktadır. Petro, halkın bir nebze nefes almasını sağlayacak, düzeni restore edecek kimi iktisadi ve siyasi reformları hedefliyor, fazlasını değil.

Bugüne kadar Latin Amerika’da, Venezuela’nın Chavez’i, Brezilya’nın Lula’sı, Bolivya’nın Evo Morales’i, Nikaragua’nın Daniel Ortega’sı, Ekvador, El Salvador, Şili, Arjantin, Honduras, Peru vb. ülkelerin sol hükümetleri, en radikal olanları dahil, kapitalist üretim ilişkilerine, sermayeye ve onun iktidarına hiçbir şekilde dokunmadılar.

Kapitalist düzen ve işleyişi içinde en alttakilerin bir nebze soluk almasını sağlayacak reform adımlarıyla yetindiler. Zamanla vardıkları yer, onların sınırlarını ortaya koymakla kalmadı, kimileri şahsında ibretlik örnekler de yaşandı.

Kolombiya devlet başkanı olabilirse, Petro da çok büyük zorluklarla karşı karşıya kalacak. Kolombiya Brezilya’dan sonra Latin Amerika’nın en kalabalık ikinci ülkesi ve ABD’nin Güney Amerika’daki en önemli müttefiki. Bu ülke yıllardır devasa sorunlar yaşıyor. 62 yaşındaki Petro, Meksika, Nikaragua, Venezuela, Bolivya, Peru, Şili, Honduras ve Arjantin’den sonra Latin Amerika’nın çoğunu yönetmekte olan solcu liderler arasına katılmayı ve vaatlerini yerine getirmeyi umuyor. Ama bütün bir Latin Amerika deneyimi, kapitalizmin temelleri hedeflenmeden, kapitalist özel mülkiyete dokunulmadan, kısacası sermaye iktidarı ayakta kaldığı sürece, “seçim başarıları” üzerinden emekçilerin temel sorunlarına çözüm üretilemediğini/üretilemeyeceğini döneme ortaya koymuş bulunuyor.

Servet-sefalet kutuplaşması derinleşiyor

A. Engin Yılmaz

“Üretici güçlerin gelişmesinin toplumsal servette yarattığı her artış, kapitalist sınıfın daha da zenginleşmesine, çalışan kitlelerin ise nispi ya da mutlak olarak yoksullaşmasına yolaçar. Toplumsal zenginliğin artışına toplumsal eşitsizliklerin artışı eşlik eder. Servet-sefalet kutuplaşması gitgide büyür, sermaye sınıfı ile emekçiler arasındaki uçurum derinleşir.” (TKİP Programı, Kapitalizm 1.Bölüm)

Uluslararası yardım kuruluşu Oxfam’ın yayınladığı yeni rapor, bunun çarpıcı ve dehşet verici örneklerinin bazılarını sunuyor. Raporun kısa bir özeti ve parti programında kapitalizmin karakterine ilişkin dile getirilen temel olgular, özellikle son yıllarda kapitalizmin en temel gerçekleri olarak, kapitalistler tarafından bile tartışılmaktadır. Oxfam gibi bir dizi kurum, on yıllardır kapitalizmin toplumsal eşitsizlikleri baş döndürücü düzeylere vardırması olduğunu dikkat çekiyor ve bunun toplumsal patlamalara yol açabileceği uyarısında bulunuyor.

Davos’taki Dünya Ekonomik Forumu’nun toplantısı başlamadan kısa bir süre önce Oxfam raporu yayınlandı. Gelir uçurumu ve servet-sefalet kutuplaşmasının yanı sıra, raporun ana eksenini gıda krizi oluşturuyor. Ukrayna savaşı gıda krizini daha da şiddetlendirdi. Birleşmiş Milletler Dünya Gıda Programı (WFP), Ukrayna limanlarında depolanan tahılların ihraç edilememesinin “küresel gıda güvenliğine açılmış bir savaş” olduğunu vurgulayarak, limanlar açılmazsa “kıtlık ve zorunlu kitlesel göç” yaşanabileceği uyarısı yaptı. BM Genel Sekreteri Guterres ise, açlığın küreselleştiğine, gıda güvensizliği yaşayan insan sayısının son iki yılda 135 milyondan 275 milyona çıktığına dikkat çekti.

Küresel gıda fiyatları geçtiğimiz yıl yüzde 33.6 arttı ve 2022’de ise yüzde 23 daha artması bekleniyor. 2022 Mart’ında, BM’nin kayıt tutmaya başladığı 1990’dan bu yana en büyük seviyeye yükseldi. Milyarderler, gıda ve tarım alanı başta olmak üzere, servetlerini 383 milyar dolar (yüzde 45) artırdı.

Rapor, “Gıda sistemimizin çoğunu kontrol eden şirketlerin ve milyarder hanedanların” karlarının hızla arttığına işaret ediyor. Küresel tarımsal ürün pazarının yüzde 70’inden fazlasını kontrol eden dört şirketten biri olan Cargill’in toplam

servetinin 2020’den bu yana 14.4 milyar dolar arttığı belirtiliyor.

Bugün dünyada, pandeminin başlamasından bu yana milyarder sayısı 573 artarak 2.668’e yükselmiş bulunuyor. Rapora göre, pandemi döneminde “her 30 saatte bir yeni bir milyarder” ortaya çıktı, servetleri 24 ayda 3.78 trilyon dolar arttı.

Gıda ve enerji sektörlerindeki milyarderlerin serveti her iki günde, bir milyar dolar arttı. 62 yeni gıda milyarderi oluştu. Petrol, gaz ve kömür sektörlerindeki milyarderler de servetlerini son iki yılda 53.5 milyar dolar artırdı.

İlaç sektöründe de durum farklı değil. İlaç şirketleri yalnızca aşılarla saniyede bin doların üzerinde kar elde ediyor. Bu aşuların fiyatı maliyetlerinin 24 katı. Salgın, 40 yeni ilaç milyarderi yarattı.

Dünya çapında 11.66 milyar doz aşı uygulandı, ancak yoksul ülkelerdeki insanların yalnızca yüzde 13’ü aşılandı. Yoksul ülkelere zengin ülkelere nazaran dört kat daha fazla insan öldü.

Taşımacılık sektöründe de fiyatlar yüzde 1000’e varan oranlarda arttırıldı. 2021’de 9.3 milyar euroluk rekor kar elde edildi.

Bir avuç sömürücü asalağın akıl almaz zenginliği karşısında büyük bir sefalet, yokluk ve açlık yükseliyor. Rapora göre, dünya çapında yaklaşık 260 milyon insan yoksulluk riski altında bulunuyor.

Oxfam sosyal eşitsizlik danışmanı Manuel Schmitt, “Eşitsizlik ve yoksulluk

dünya çapında patlıyor”, “milyonlarca insan öğün atarken, sobayı-kaloriferi kapatırken, faturalarını ödeyemezken ve hayatta kalmak için bundan sonra ne yapacağını düşünürken, şirketlerin ve onların arkasındaki milyarderlerin rekor karlar elde etmesi kabul edilemez” diyor.

Zengin-yoksul kutuplaşması bölgeler ve ülkeler arasında da büyüyor. Rapor, “Düşük gelirli” ülkelerin yüzde 60’ının “iflasın eşliğinde” olduğunu belirtiyor. İşsizlikte de büyük patlama yaşanıyor ve bu öncelikle kadınları etkiliyor.

İstihdam alanında cinsiyet eşitsizliği arttı. 2021’de dünya genelinde 2019’a göre 13 milyon daha az kadın istihdam edilirken, kadın-erkek arasındaki ücret eşitsizliği daha da büyüdü.

Bu tablodan çıkış için, milyarderler için bir defaya mahsus özel bir vergi ve en zenginler için kalıcı bir servet vergisi talep ediliyor. Oxfam, 5 milyon doların üzerindeki kişisel servet için sadece yüzde 2, 50 milyon doların üzerindeki servet için yüzde 3 ve 1 milyar doların üzerindeki servet için yüzde 5 olmak üzere, bir servet vergisinin dünya çapında 2.52 trilyon dolar getirebileceğini hesaplıyor.

Bu, 2.3 milyar insanı yoksulluktan kurtarmaya, tüm dünya için yeterli sağıda COVID-19 aşısı üretmeye, düşük ve orta gelirli ülkelerdeki (3.6 milyar insan) tüm insanlar için sağlık sigortası ve sosyal koruma sağlamaya yeterli olacaktır deniliyor.

ÇIKIŞ DEVRİMCİ SINIF MÜCADELESİ, ÇÖZÜM DEVRİMDİR!

Raporun da ortaya koyduğu gibi, dünya ölçüsünde toplumsal eşitsizlikleri, gelir dağılımı uçurumu dehşetli düzeylere ulaşmış bulunuyor. Oysa bugünün dünyasında tüm sosyal sorunları çözebilecek görülmemiş düzeyde bir zenginlik birikimi var. Buna rağmen büyük bir eşitsizlik, perişanlık, işsizlik, yoksulluk ve açlık dünyayı kasıp kavuruyor. Çünkü biriken bu devasa zenginlik üzerinde kapitalist özel mülkiyet tekeli bulunuyor.

“Günümüzde üretimin toplumsallaşması çok ileri düzeylere varmış, ortaya tüm insanlığı refah ve mutluluk içerisinde yaşatabilecek muazzam bir servet birikimi ve üretim kapasitesi çıkmıştır. Fakat bu zenginlik ve üretim araçları üzerinde bir avuç çokuluslu tek el şahsında sürmekte olan özel mülkiyet, insanlığın ezici bölümünün bugünkü perişanlık içerisinde tükenmesinin nedenidir. Bu evrensel çelişki çözümünü proleter dünya devriminde bulur.” (TKİP Programı, Emperyalizm ve dünya devrim süreci)

Kapitalizmin her alanda yarattığı yıkıcı sonuçlar, “Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!” ikilemini her zamankinden daha yakıcı bir biçimde insanlığın önüne koymuş bulunmaktadır. Devrimden başka hiçbir şey, insanlığı kapitalizmin sömürü, baskı, kölelik ve barbarlığından, emperyalist savaşların yıkım ve felaketlerinden kurtaramaz.

İngiltere'den göçmen düşmanı "ilginç" adım

İngiltere'den düzenleme ile birlikte mülteciler, sığınma başvurularının sonucunu Ruanda'da bekleyecekler.

İngiltere Başbakanı Boris Johnson, 14 Nisan'da yaptığı açıklamada, "1 Ocak 2022'den itibaren İngiltere'ye yasa dışı yollardan giriş yapan herkes Ruanda'ya gönderilerek ve oraya yerleştirilecek" demişti. Johnson hükümetinin bu planına kimi insan hakları kuruluşlarının yanı sıra muhalefet de tepki göstermişti. Merkezi Londra'da bulunan Uluslararası Af Örgütü'nün Mülteci ve Göçmen Hakları Direktörü Steve Valdez-Symonds, konuya ilişkin yaptığı açıklamada, "sığınma işlemleri için insanları başka bir ülkeye göndermenin sorumsuzluğun doruğu" olduğunu, hükümetin bu adımın "insanlıktan ve gerçeklikten ne kadar uzak olduğunu" gösterdiğini belirtmişti. BM Mülteciler Yüksek Komiserliği'nden yapılan yazılı açıklamada ise mültecilerin üçüncü ülkelere yollanmasına karşı çıkılarak, «bu tür adımlarla, sığınma sağlama sorumluluğundan kaçılıyor ve Mülteci Sözleşmesi'ne aykırı davranılıyor" denilmiştir.

TEPKİ ÇEKEN PLAN

Bu düzenleme ile birlikte mülteciler, sığınma başvurularının sonucunu Ruanda'da bekleyecekler. Bu karar doğrultusunda ülkeye kaçak yollardan gelen mültecilerin 14 Haziran'dan itibaren Ruanda'ya gönderilmeye başlanacağı bildirildi. İngiltere hükümeti, Ruanda'ya gönderilecek sığınmacılara beş yıllık öğrenim, barınma ve sağlık hizmetlerini

kapsayan "cömert bir paket" sunacaklarını, Ruanda'nın bu hizmet için 151 milyon dolar alacağını duyurmuştu. İngiltere'nin Ruanda ile yaptığı anlaşma, Birleşmiş Milletler (BM) ve insan hakları örgütlerinin sert tepkilerine yol açmıştı. Birleşmiş Milletler ise, bu adımın 1951 tarihli Mültecilerin Hukuki Statüsü'ne, BM Sözleşmesi'ne aykırı olduğunu açıklamıştı.

İngiltere İçişleri Bakanı Priti Patel yaptığı açıklamada, "Ruanda'yla yapılan anlaşma kapsamında sınır dışı edilecekler bildirimde bulunulduğunu" duyurdu. Bu süreci geciktirmek için girişimlerin olduğunu kaydeden bakan, "Ruanda ile varılan anlaşmanın insan kaçakçılarının işini zorlaştırma stratejilerinin önemli bir parçası olduğunu" ve ilk düzensiz göçmen ve mülteci kafilesinin 14 Haziran'da gön-

derilmeye başlanacağını belirtti.

EĞİLİME DÖNÜŞEN ADIM

Danimarka da daha önce Ruanda ile yaptığı anlaşmalar çerçevesinde mültecileri Ruanda'ya göndereceğini açıklamıştı.

Haziran 2021'de Danimarka parlamentosu, Sosyal Demokrat Başbakan Mette Frederiksen'in girişimiyle yeni bir sığınmacılar yasası çıkardı. Yasa gereği, sığınmacılar sığınma başvurularının inceleme süreçlerini beklemek için başka ülkelere gönderilebilecekler. Danimarka'nın göçmen ve mülteci düşmanı bu tavrı insan hakları konusunda bir tartışmayı tetiklemeyle birlikte bunun Avrupa ülkelerinde bir eğilime dönüşmesinin önünü de açtı.

Daha önce Ruanda ile bu doğrultuda

anlaşma yapan Danimarka, Kosova ile de anlaşmaya varıldığını duyurmuştu.

Osnabrück Üniversitesi'nde göç uzmanı Frank Düvell, sözü geçen 'proje'yi "insan haklarına aykırı" diyerek sert bir dille eleştirmişti. Ancak Danimarka ve İngiltere'nin bu adımları Avrupa genelinde bir eğilimin işareti olarak değerlendiriliyor. İltica sürecinde göçmenleri üçüncü ülkelere devretme fikri yeni değil ve bu yer yer uygulanıyordu. Avrupa'nın dış sınırlarını korumak için kurulduğu söylenen FRONTEX, Avrupa'ya gelmek için yola çıkmış göçmenleri engelleyerek, gemilerini batırmak yolu ile bunu zaten yapıyor. Ancak Avrupa'ya ulaşmış mültecileri başka ülkelere "yerleştirme" fikri ırkçı ve yabancı düşmanlığında varılan yeni bir aşamaya işaret ediyor.

Belçika'da kamu sektöründe grev

Salı sabahından itibaren otobüs, tramvay gibi toplu taşımacılık hizmetleri grevden etkilendi. Ülkedeki çoğu otobüs ve tramvaylar çalışmadı. Çöpler toplanmadı, gardiyanlar ve öğretmenler de greve katıldı.

Ağır iş baskısı ve hayat pahalılığına karşı daha iyi çalışma koşulları ve ücret artışı talepleriyle yapılan grev, kapitalist tekelleri çok rahatsız etti.

VRT Nieuws'ın aktardığına göre, büyük tekellerden Voka'nın CEO'su Hans

Maertens grevle ilgili şu açıklamayı yaptı: "Sendikalar dünyanın geri kalanındaki tehlikeli duruma karşı kasıtlı olarak kör kalıyorlar... Avrupa'da bir savaş sürüyor. Çevremizdeki ülkelerde bu nedenle temkinli politikalar izleniyor ve ücretler düşük tutuluyor... Ateşle oynuyoruz ve faturanın daha sonra iki kez ödenmesi gerekecek."

Grev sözcüleri, "Grev, ülke genelindeki özel ve kamu sektörü çalışanlarının ücret artışları ve fiyatların dondurul-

masını talep etmeye çağrıldığı 20 Haziran'daki gösteri için çok iyi bir başlangıç oldu" değerlendirmesini yaptılar.

Devlete ait SNCB şirketi, demiryolu taşımacılığı üzerinde tekele sahiptir. Mart ayında personel eksikliği nedeniyle 3.700 tren seferi iptal eden şirket bu durumun uzun süre böyle devam edeceğini açıkladı. Yeşil Ulaştırma Bakanı Georges Gilkinet ile anlaşan SNCB, 2032 yılına kadar - ek personel istihdam etmeden - tren taşımacılığını yüzde on artırmayı hedefliyor.

İşçilerin iş yükünün hafifletilmesi talebini dikkate almayan bu azgın şirket zihniyetinin yeni grevleri tetikleme ihtimali yüksek görünüyor.

Yüksek enflasyon ve hayat pahalılığına karşı, daha fazla personel, daha az iş yükü, daha iyi ücret talebiyle Belçika'da 31 Mayıs salı günü ülke çapında grev yapıldı. Kamu sektörü sendikaları CGSP ve FGTB'nin çağrısıyla Pazartesi akşamından itibaren demiryollarında başlayan grev Avrupa'nın uzun mesafe tren trafiği üzerinde belirgin bir etkisi oldu. Liège, Namur ve Lüksemburg bölgelerinde demiryolları taşımacılığı tamamen durduruldu. Köln-Paris Thalys ekspres treni seferleri sadece düzensiz yapılabildi. Belçika'nın başkenti Brüksel'e seyahat etmek isteyenler, Hollanda ve Anvers üzerinden zaman alıcı dolambaçlı yollar kullanmak zorunda kaldılar.

Dünyada işçi ve emekçi eylemleri

Dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçiler sokaklara çıkarak gasp edilen hakları ve gelecekleri için seslerini yükseltiyorlar...

HİNDİSTAN CHENNAİ'DE FORD 'DA GREV

Dünyanın en büyük otomotiv tekellerinden biri olan Ford, 2021 Eylül ayında Hindistan'da otomobil üretimini durduracağını açıklamıştı. Hindistan'ın Gujarat eyaletindeki Sanand'daki Ford Fabrikası için Hintli Tata grubuyla devralma görüşmeleri devam ediyor. Hindistan'ın Tamil Nadu eyaletindeki Chennai'de bulunan Ford fabrikasının kapatılması ise yakın. Alternatif üretim planları ise başarısız oldu. Chennai'de 30 Mayıs günü, fabrikanın içinde ve önünde yaklaşık 2200 işçi daha iyi kıdem tazminatı için protestolara başladı. Fabrikaya vardiyalı olarak gelen işçiler işe gitmeyi reddettiği için üretim durma noktasına geldi. İşçiler 31 Mayıs günü de çalışmadı.

İSRAİL'DE TEL AVİV'DE 20 BİN ÖĞRETMEN GÖSTERİ YAPTI

30 Mayıs günü Tel Aviv'de 20 bini aşkın öğretmen daha yüksek ücret ve daha iyi çalışma koşulları talep ederek gösteri düzenledi. Öğretmenlerin örgütlü olduğu sendikalar maliye bakanı ile yeni ulusal bütçe hakkında pazarlıklarını sürdürüyorlar. Öğretmenler eğitim sisteminde daha fazla bozulmayı kabul etmek

istemiyorlar. Şu anda en az 8 bin öğretmen açığı var ve ilkokul ve kreşlerdeki öğretmen açığı giderek büyümektedir.

KANADA'DA RAGLAN NİKEL MADENİ'NDE GREV

Hafta sonu, Kanada, Quebec'in kutup bölgesindeki Ungava Yarımadası'ndaki Nunavik'te bulunan Raglan nikel ve bakır madeninde yaklaşık 630 madenci, yeni bir toplu sözleşme müzakerelerinin çökmesinin ardından greve gitti. USW sendikasında örgütlenen madenciler, daha iyi çalışma koşulları ve daha yüksek ücret için mücadele ediyor. Madenciler ayda 21 gün boyunca 11 saatlik vardiya düzeninde çalışıyorlar. Madencilerin talepleri arasında geçici işçi kullanımının sınırlandırılması da bulunuyor. Nikel madeni,

Glencore Madencilik grubuna ait. Raglan madeninde toplam 1200 kişi çalışıyor. Bunların birçoğunu da taşeron işçiler oluşturuyor.

AVUSTRALYA'DA KATOLİK OKULLARINDA GREV

Avustralya'nın New South Wales (Yeni Güney Galler) eyaletinde yaklaşık 540 Katolik okulunda 17 bin eğitim emekçisi 27 Mayıs'ta bir günlük greve gitti. Bu, Katolik okullarında 2004'ten beri gerçekleşen ilk grev. Birçok şehirde sokağa çıkan öğretmenler gösteriler düzenledi. Öğretmenler ve okullarda çalışan emekçiler, enflasyonun üzerinde bir ücret artışı ve daha iyi çalışma koşulları talep ediyor. Öğretmenler, okullarda öğretmenler üzerinde iş yükünden ve öğ-

retmen açığından şikayetçi. Eyalette son birkaç ay içinde devlet okullarında da iki grev yaşandı.

GİNE'DE RUSAL BOKSİT MADENİNDE GREV

26 Mayıs'ta Cobad boksit madeninde çalışan işçiler daha yüksek ücret ve çalışma koşulları talep ederek greve gitti. Cobad dünyanın en büyük ikinci boksit üreticisi. Rus alüminyum grubu Rusal'ın bir yan kuruluşu olan Cobad'ın Gine'de birkaç madeni bulunuyor. Cobad tekeli sendikaların grevi 7 Mayıs'ta bildirmesine rağmen grevin yasadışı olduğunu iddia etti.

SUDAN'DAKİ PROTESTOLARDA 2 KİŞİ ÖLDÜ

Sudan'da askeri hükümete karşı protestolar devam ediyor. 28 Mayıs günü gerçekleşen protesto gösterilerinde polislin ateş açması sonucu bir kişi ölürken, göz yaşartıcı bomba kullanımı sonucu başka bir kişinin boğularak öldürüldüğü doktorlar sendikası tarafından açıklandı.

Sudan'da 25 Ekim askeri darbesine karşı protestoların şiddetle bastırılması sonucunda 98 kişi hayatını kaybetmiş, yüzlerce protestocu yaralanmış veya tutuklanmıştı. Ordu şefi Abdel Fattah Al-Burhan, Ekim ayında olağanüstü hal ilan etmiş ve geçici hükümeti devirmişti. Tüm bunlar kitlelerin sokağa çıkmasını durduramadı. Ülkede o zamandan beri düzenli kitlesel protesto ve gösteriler düzenleniyor.

Lutte Ouvriere Festivali sona erdi

Lutte Ouvriere Festivali sona erdi. 27-28-29 Mayıs günleri düzenlenen festival dün alanın toplanması, çadır ve stantların kaldırılması ile tamamlandı. Festival pandemi yüzünden yıllardır yapılamıyordu. Geçen yıl da yine pandemi bahanesiyle valilik tarafından engellenmiş sadece bir günlük bir buluşma gerçekleştirilmişti.

Lutte Ouvriere Festivali, Avrupa'daki en kitlesel politik etkinliklerden biri olma özelliği taşıyor. Devasa bir alanda onlarca standın kurulduğu, oldukça geniş doğa yürüyüş parkuru olan bir alanda gerçekleştiriliyor. Dünyanın dört bir yanından katılımcılar geliyor. Güney Amerika'dan Asya'ya başta Troçkist örgütler olmak üzere yoğun bir katılım gerçekleşiyor. Fransa'nın da çeşitli kentlerinden festivale katılmak için binlerce kişi geliyor. Kurulan çadır kentte üç gün boyunca kalınıyor. Girişten itibaren tüm festival alanında kızıl bayraklar göze çarpıyor. Ancak bu sene festivalde kızıl rengin dışında daha 'festival havası' içeren gökkuşağı desenleri, çok renkli flamaların, uçurtma desenlerinin de kullanılması bir değişim sinyali veriyordu. Zira normalde sadece kızıl renk tercih ediliyordu.

Festival alanında iki panel alanı, konferans ve sinema salonu ile politik tartışma ve sunumlar, etkinlikler 3 gün boyunca kesintisiz sürdürüldü. Forum 1 alanı sadece Lutte Ouvriere'in kendi panellerine ayrılırken, Forum 2'deyse katılımcı misafir örgütlere verilmişti. Frederiche Engels, Karl Marks ve Rosa Luxemburg adındaki alanlardaysa Lutte Ouvriere'in

örgütlü yazar ve araştırmacılarının çalışmalarını, belgeselleri sunuldu. Örgütün yayınevine ait kitaplar da kurulan standta satıldı.

Politik sitede yine birçok ülkeden misafir örgütlerin stantları açıldı. Genelde Avrupa ülkelerinden katılım varken İngiltere, Yunanistan ve Türkiye ikiye örgütler yer aldı. Türkiye'den Devrimci İşçi Partisi ve İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu katılım gösterdi.

Bir-Kar standında Bir-Kar'ın tanıtım broşürü, Fransa'daki Sarı Yelekliler'den Genel Grev'e, Paris Komünü'ne, 1 Mayıs'a bir dizi başlıkta çıkardığı bildirileri, Greif işgali broşürü gibi temel yaklaşımlarını ifade eden metinlerinin Fransızca olarak kullanıldı. Pressan direnişiyle dayanışma için de standta gelenlerle diyalog kuruldu. Gelen Türkiyeli göçmenler Mayıs şehitleri anmasına çağrı el ilanları verildi.

Ayrıca komünistlerin Parti Programı İngilizce, Almanca, Fransızca çevirileri de

sunuldu. TKİP'nin Ukrayna savaşı üzerine açıklaması yine birçok dilde kullanıldı. Açıklama standı gelip savaşa dair tutumu soran katılımcılara ve stand açan diğer örgütlere ulaştırıldı. Kendi anadillerinde açıklamanın olması hem tartışmayı kolaylaştırdı hem de ilgiyi artırdı. Üç yıl önceki son festivalde parti programını alıp tekrar diyalog kurmaya gelenlerin olmasıysa TKİP'nin yarattığı etkiyi gösteriyordu. TKİP'nin genel sosyalist hareketten özgün ve güçlü yanları bu tarz festivallerde birbirinin tekrarının öteye geçemeyen örgütlerin arasında daha da net görülüyor.

Lutte Ouvriere, sendikalist, ekonomist bir mücadeleye öncelik veren troçkist bir örgüt olduğu için, bu tüm festival içeriğinde ve programında da hissediliyordu. Emperyalist paylaşım savaşı, artan faşist tehlikeler gibi başlıklar çok yüzeysel işlendi hatta hiç gündem bile edilmediği dikkat çekiyordu. 22 panel içerisinde elbette bu başlıklara da yer

verilse de asıl gündem maddeleri değildi. Bundan dolayı festivaldeki ana konuşma olan Nathalie Arthaud'nun konuşmasında da bunlar pas geçildi. Enflasyon, kriz ve seçimler temel belirleyici gündemdi. Fransa'da cumhurbaşkanlığı seçimlerinden yeni çıkmış olması ve onu takip eden meclis seçimlerine hazırlık süreci Lutte Ouvriere'in de ana gündemini oluşturuyordu. Bundan dolayı Fransız Komünist Partisi'nin yeni cumhurbaşkanı adayı eleştirisi için bile ayrı bir panel konuldu. Yine Melenchon da başka bir panelle işlendi. Kendi bağımsız adayını çıkararak bir örgütün elbette "reformist" bulunduğu diğer sol adayların eleştirisini yapması doğaldır ancak sınıf mücadelesi esaslı alternatif bir çıkışın tartışılması gereken bir dönemde bu kadar adaylar merkezli eleştiri biraz daha kitlelerdeki diğer adayların yarattığı etkiyi kırma çabasıdır. 1995'te 1.5 milyonun üzerinde oy alan LO son seçimde sadece 197 bin oyda kaldı. Bu Nathalie Arthaud'nun ilk adaylığından beri de aldığı en düşük oy oranı. Seçim çalışmaları son dönemde temel eksende olan LO için bu da önemli bir ilgi ve kitle kaybına işaret ediyor.

Festivale katılımdaki pandemi sonrası bir toparlanma olduğu gözlemlendi.

Festival 3 gün boyunca politik tartışmaları, genç ve çocuklar için yaratıcı eğlence alanları ile ilgi çekici olmayı başardı. Baştan sona LO'nun kolektif emeğiyle organize edilen festival hiçbir profesyonel ticari olmadan gerçekleştirildi. Konserlerin ardından festival sona erdi.

Kızıl Bayrak / Paris

Paris'te Mayıs şehitleri anması düzenledi.

Etkinlikte ilk olarak Mayıs şehitleri şahsında devrim ve sosyalizm şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından sinevizyon gösterimine geçildi. İlgiyle izlenen sinevizyonun ardından Denizler için yazılmış şiirler okundu.

Etkinlikte TKİP adına konuşma yapıldı ve konuşma da Denizler'in İbrahim ve Mahirler ile '71 kopuşunun ayrılmaz bir bütününü temsil ettikleri ifade edildi. Konuşmanın devamında 50 yıllık zamanın ardından hala isimleri anmanın anlamını vurgulandı CHP tarafından bile anılan Denizlerin altının boşaltılmaya

Paris'te Mayıs şehitleri anması

çalışıldığı ifade edilerek bazı reformist çevrelerin "Denizler'in yolunu parlamentoya çıkarma" ile devrimci mirası istismar etme çabalarına dikkat çekildi. Denizler'in devrimci kopuşun temsilcisi oldukları bu açıdan devrime ait oldukları, tüm ideolojik eksik ve farklılıklarına karşın Denizler'in, İbrahimler'in ve Mahirler'in bu devrimci kopuşu oluşturduklarını ifade edildi. Konuşmanın devamında TKİP'nin Denizler'i anmasını 'gelenekçilik' olmadığını, tüm devrimci mirasının bugüne taşınması üzerinden

bir sahiplenmenin olduğu ifade edilen konuşmada bugün Türkiye'de tüm baskı ve zorluklara rağmen yükselen sınıf mücadelelerine, işgal ve işçi direnişlerine çubuk büküldü. Konuşmada pandemi, Ukrayna üzerinden emperyalist paylaşım savaşlarına da dikkat çekilerek devrimci mücadelenin bugün yakıcı bir ihtiyaç olduğu ifade edildi. "Onların kızıl bayrağı ellerimizde" denilerek örgütlü mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

Etkinlikte son olarak bir sınıf devrimcisi saziyla Denizler için yazılmış şarkıla-

rı ve Drama Köprüsü türküsünü söyledi. Şarkılara hep bir ağızdan eşlik edildi. Mücadele alanlarında buluşma çağrısıyla anma bitirildi.

Etkinlik ön çalışmasında Strasbourg Saint Denis'de afişler asıldı ve dernekler dolaşarak etkinlik gündemi üzerinden sohbetler gerçekleştirildi. Bunların yanı sıra el ilanları ile göçmen işçi ve emekçilere çağrı yapıldı.

Dersim Kültür Derneği'nde düzenlenen etkinlik için salona TKİP flamaları asıldı, EKİM standı açıldı. Ayrıca direnişteki Pressan işçileri için dayanışma çağrısı yapıldı.

KIZIL BAYRAK / PARIS

“Birlikte olursak güçlü oluruz, birlikte olursak kazanırız!”

Özel sektör öğretmeni Mehlika ile iş yaşamı ve yaşadığı sorunlar üzerine konuştuk...

- Kendinizi kısaca tanıtabilir misiniz?

İsmin Mehlika. Lisansımı Kırıkkale’de tarih üzerine, yüksek lisansımı Ankara’da eğitim bilimleri üzerine yaptım. İki yıl kadar tapu arşiv uzmanlığı deneyimim oldu. Dokuz yıldır özel kurumlarda Tarih ve Sosyal Bilgiler Öğretmeni olarak çalışıyorum.

“HEP KAYGIYLA YAŞAMAK...”

- Bir özel sektör öğretmeni olarak iş yaşamındaki sorunlardan bahsedebilir misiniz?

Tabii ki... Öncelikle özel sektör öğretmeni olmak demek sürekli kısa vadeli plan yapmak demek. Her sene anlaşma yapabilecek miyim, kurumumda devam edebilecek miyim kaygısıyla yaşamak demek. İşe ilk başladığımda ‘tecrübesiz olduğum için sorunlar yaşıyorum, deneyimim artarsa daha iyi şartlarda çalışabilirim’ zannediyordum. Sonrasında fark ettim ki ben deneyimimi arttırdıkça şartlarım iyileşmedi, aksine beklentiler ve iş yüküm daha da arttı. Hatta sendikaya üye olmadan önce işyerindeki sıkıntıyı görmeyip sürekli koşullarımın iyileşmesi için kendimi yargılama, düzeltme psikolojisiyle hareket ediyordum ama sendikaya dahil olunca sorunun benden kaynaklanmadığını, bu durumun birçok öğretmene uygulanan bir baskıdan kaynaklandığını gördüm.

En önemli sorun, Öğretmenlik Meslek Kanunu’nda bizi tanımlayan bir ibare yok. Haklar ve ücretler söz konusu olduğunda vasıfsız işçi statüsünde değerlendiriliyor (sürelili olduğuna göz önüne alırsak mevsimlik işçi de diyebiliriz), ama adli, cezai bir durum olduğunda kamu öğretmeni gibi cezalandırılıyor. Bu dengesizlik yanıltıyorsa 2007’deki kanunun kaldırılmasıyla oldu. Mesleğe başladığım dönemde bir “staj kaldırma” uygulaması vardı. O yıl sadece yol parası karşılığında, stajımı tamamlayabilmek için bir yıl çalışmak zorunda kalmıştım. Şimdi öyle bir uygulama yok.

Bir diğer önemli sorun, sektörde görünmeyen ama dibine kadar hissettiğiniz hiyerarşi. Zaten devlet sizi kamu ve özel sektör öğretmeni olarak ayırmış durumda. Özel sektörün kendi içinde de

deneyimli öğretmen-deneyimsiz öğretmen, YKS-LGS öğretmeni gibi ayrımlar var. Hatta branşınıza göre... Bu durum ne kadar ciddiye alınacağınıza da belirliyor. Sonra, kendi branşımızın dışındaki branşlara da girmek durumunda kalabiliyoruz. Ben tarih öğretmeniyim aslında ama sosyal bilgiler ve din kültürü branşlarına da girdiğim oldu. İdare açısından ne kadar fazla derse giriyorsan, o kadar iyi. Tek maaşla 2 öğretmenlik iş... Bunun dışında, kurumun ulaşımı kolay, merkezi bir yerde diye başvuruya gidiyorsun fakat işe başlayınca farklı farklı ilçelerde görevlendirebiliyorlar. Bu durum öğretmenin enerjisinin ve konsantrasyonunun dağılmasına sebep oluyor. Başka ilçelere çalışmaya gönderdiklerinde yol ücreti vb. masrafları da karşılamıyorlar. Kurumlar, herhangi bir sorun veya memnuniyetsizlik durumunda çoğunlukla topu öğretmene atıyorlar. İlk gözden çıkarılan öğretmen oluyor.

Bütün kurumlarda talimatlar, ders programı vs. whatsapp gruplarından veriliyor. İdareciler direkt muhatap oluyor öğretmenlerle. Bu da varsa bir sorun öğretmenin yalnız bırakılması ve farklı aktarılabilmesi anlamına geliyor. Muhtemelen öğrenci meselesi başlıca bir sorun. Yeni başladığım bir kurumda, ilk ders gününde rehberlik hocası gelip sınıftan bir

öğrenciyi alıp idareye götürmüştü. “Öğretmen iyi mi, güzel ders anlatıyor mu?” diye. Sonuçta ben o çocukla yeni tanışmışım, beni tanımıyor, ders anlatış tarzımı vb. bilmiyor. Doğal olarak herhangi bir formasyon bilgisi de yok, beni nasıl değerlendirebilir ki? Tipimi, kıyafetimi vb. bile beğenmemiş olabilir, hoşlanmamış olabilir. Biz bir kurumla anlaşınca direkt çalışmaya başlamıyoruz. Mülakat oluyor ardından deneme amaçlı ders anlatılıyor. Ama “muhtemelen öğrenci” diye tabir ettiğimiz uygulama bu aşamalardan da sonra uygulanıyor. Sonuçta bu uygulama bir taraftan öğretmene gözdağı verme amaçlı taşırken diğer taraftan da öğretmenin otokontrollü davranmasına neden oluyor. Kurumlarda eğitimle alakası olmayan insanlar sırf “ortak olduğu için söz sahibi olabiliyor ve öğrencilerle muhatap olup “öğretmenlerle ilgili bir sorun yaşıyorsanız gelip beni bulun” diyebiliyor. Bu ise eğitimin tamamen bir şirket mantığı ile yönetildiğini kanıtlıyor. Rehberlik biriminin işlevi ne o zaman?

Çalışma saatleri açısından da kamudaki öğretmenlere göre neredeyse iki kat çalışıyoruz. 50 saatten fazlaya varan dersler olabiliyor. Pandemi sürecinde suistimaller daha da arttı. Online dersler sözleşmelerimize yansıtılmadı, “hoca nasılsa evde, yol-yemek parası vermiyor”

mantığı ile. Sigortaların yatırılması veya başlatılmasıyla ilgili ciddi sıkıntılar oldu.

Bazı kurumlarda sürekli bir öğretmen sirkülasyonu var. Deneme süreleri düşünüldüğünde 2 buçuk 3 ayda bir öğretmen değiştirip, sigorta yatırmadan seneyi tamamlıyorlar. Kadro sürekli değişiyor. Sözleşme yaparken öğretmene senet imzalatan kurumlar var. Kendi isteğiyle ayrılan öğretmen, yüklü bir tazminat ödemek zorunda ama işten çıkarılırsa hiçbir itiraz hakkı yok.

- Biliyorsunuz iş yaşamında kadın işçilere yönelik taciz, şiddet, mobbing vakaları son dönemde daha da artmış durumda. Siz bir kadın çalışan olarak bu konuya dair yaşadığınız sorunlar nelerdir, bahsedebilir misiniz?

Kişinin karakterine göre değişebilir ama erkek öğretmenlerin otorite kurmada daha avantajlı olduğunu düşünüyorum. Tabii ki toplumun genel algısının erkek egemen şekilde biçimlendiğini göz önüne alırsak, bu durumun nedenini anlayabiliyorsunuz. Medeni haliniz de şartlarınızı bayağı etkiliyor. Bekâr bir öğretmen için “ihtiyacı fazla yoktur” düşüncesiyle daha az maaş teklif etme veya geciktirme mantığı güdülebilir. Evli olunca “hafta içi/hafta sonu” izin günlerinde sorun çıkabiliyor. İki durumda da önemli olan, “senden ne kadar faydala-

nabiliriz ne kadar kâr elde edebiliriz?"

Bir diğer önemli konu da fiziksel özellikleriniz ve giyim kuşamınız. Staj yaptığınız kurumda, ki bayağı eski, köklü bir kurumdur sadece CV'lerdeki fotoğraflara bakarak güzel/yakışıklı stajyer seçtiklerine şahit olmuştum. O dönem tek derdim belgeyi almak olduğu için bir şey de diyememişim tabii.

"GÜVENCELİ ÇALIŞMA İSTİYORUZ"

- Özel sektör öğretmenlerinin yaşadığı hak gasplarına ve güvencesizliğe karşı mücadele için bir sendika kuruldu. Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası. Siz de bu sendikanın bir üyesiniz. Yaşadığınız sıkıntılara karşı sendikal örgütlenmeyi tercih ettiniz. Ve tabii ki sizin durumunuzda olan birçok öğretmen. Sendikal örgütlülük hakkında söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Sendikaya daha önce beraber çalıştığım bir arkadaşım vasıtasıyla girdim. Tabii ki yaşadığım sorunlara baktığımda sendikayı bunlara karşı bir örgütlenme aracı olarak görüyorum. Henüz yeni bir sendika ama kısa sürede büyük bir farkındalık ve bilinç oluştu. Birçok şeyi üye arkadaşlarla birlikte gözlemleyip birlikte yol alıyoruz, birlikte öğreniyoruz.

Sendikaya üye olunca, yapılan toplantılarda şimdiye kadar sözleşme imzalarırken ne gibi hatalar yaptığımı, emeğimin tam karşılığının ne olduğunu fark ettim. Özel Öğretim Kurumları Yönetmeliği'ne göre haftada en fazla 40 saat ders verebilmişiz mesela. Bundan fazlası ek ders ücreti. Sonra resmi tatillerde derse girmek gibi bir zorunluluğun olmaması

vs. Birçok meslektaşımın benzer şeylere maruz kaldığını gördüm. Yalnız olduğunuzda ve "açıkta kalmayayım" kaygısıyla hareket ettiğinizde çoğu şeyi fark etmiyorsunuz bile.

Sendika olarak bence en önemli çalışmamız "Taban maaş kampanyası". Güvenceli çalışma yine en önemli amaçlarımızdan biri. Çalışan pek çok arkada-

şımızın sigortası yok ve sigortasız olduğu için üye olamayan arkadaşlarımız var. Yani hem güvencesiz çalışıyorsunuz hem de buna karşı durmak için bir sendikal örgütlülükte yer alamıyorsunuz. Bu da bir handikap.

Bizler özel sektör öğretmenleri olarak, bir kamu öğretmeniyle eşit haklara sahip olabilmek ve vasıfsız/değersiz mu-

amelesinden, duygusundan kurtulmak istiyoruz. Bunun da yolu, dayanışmadan ve örgütlülüğünden geçiyor. Birlikte olursak güçlü oluruz; birlikte olursak kazanırız. Her alanda alın terimizin karşılığını bulabilmesi dileğiyle.

KIZIL BAYRAK / ANKARA

İstanbul Teknik Üniversitesi Geomatik Ana Bilim Dalı Doktora öğrencisi olan Beril Varol ve İTÜ Geomatik Mühendisliği Araştırma Görevlisi Ömer Akın, hakkında defalarca kez uzaklaştırma kararı çıkartılan Yavuz Selim Bektaş tarafından kendi evlerinde katledildiler.

İTÜ'lü öğrenciler Ayazağa Kampüsü içerisinde saat 16.00'da bir araya gelerek forum ve yürüyüş gerçekleştirdi. Eylem programı öncesi İTÜ+ Kadın Dayanışması yemekhanede ses çıkartma eylemi gerçekleştirerek yürüyüşe çağrıda bulundu. İTÜ Atletizm takımı ise takımın eski üyesi olan Beril Varol ve Ömer Akın'ın anısını yaşatmak için İnşaat Fakültesi'nde bir dersliğe isimlerini verdi. İTÜ'lü öğrenciler forumun ardından saat 18.00'de Beril ve Ömer için isyandayız" diyerek Med A binasından İnşaat Fakültesi'ne yürüyüş gerçekleştirdiler.

Burada anma gerçekleştiren öğrenciler açıklamalarında şunları ifade etti:

"Kadınları korumayan, faillere cesaret veren bu düzen ve adalet sistemi bizlerden çok değerli iki hocamızı aldı.

İTÜ'de "Beril ve Ömer için isyandayız"

İyi hal indirimlerinden, kadın düşmanı politikardan cesaret alan, hakkında defalarca uzaklaştırma kararı verilen caniler kadınları katletmeye devam ediyor.

Yasaları kadınları değil katillerini koruduğu sürece de devam edecektir. İTÜ'lü öğrenciler olarak bizler kadın cinayetlerinin politik olduğunun altını çizirken

rektörlüğün baştan savma tutumunu ve de okulumuzun iki hocasının öldürüldüğü günde hiçbir şey olmamış gibi mangal partisinde fotoğraf vermeyi tercih edip hocalarımızın ölümünü sadece basit bir açıklama ile geçiştirmesini kabul etmiyoruz.

Kadına yönelik her türlü şiddetin karşısında ve de mağdurların yanındayız.

Kimsenin yalnız ve sessiz kalmasına, korkmasına izin vermeyeceğiz. Yaşadığımız bu korkunç olay bir kere daha gösteriyor ki İstanbul sözleşmesi tekrar yürürlüğe girmelidir bununla kalmamalı kadınları gerçekten koruyacak yeni yasalar çıkarılmalıdır.

Bu okulun öğrencileri olarak kadın cinayetleri ile her zaman mücadele edeceğimizi ve asla susmayacağımızı tekrar dile getiriyor ve de herkesi kadına yönelik şiddetin karşısında durmaya çağırıyoruz."

Öğrenciler yürüyüş boyunca "Kadın cinayetleri politiktir!" ve "Beril Varol ve Ömer Akın aramızda" sloganlarını attı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Milyonlar borç batağında!

Yıllardır var olan ekonomik kriz, pandemi salgını ile birlikte daha da derinleşti. Bugün tüm dünyada derinleşen çok yönlü krizin yıkıcı sonuçları bulunduğumuz coğrafyada daha yakıcı bir şekilde yaşanıyor. Enflasyonun yüzde yüzü aştığı, döviz kurunun her gün yükseldiği ve en temel insani ihtiyaçların fahiş zamlarla arttığı bir dönemden geçiyoruz.

Böylesi bir tabloda çok ciddi bir geçim sıkıntısı ile boğuşan işçiler ve emekçiler çözümü yeni krediler çekerek bankalara borçlanmakta buluyor. Ancak günü kurtarmaya yarayan bu "çözüm" aynı zamanda milyonları tam bir çaresizlik ve çıksızlığa sürüklüyor. Tefeciliğin yasal kılıflara sığdırılmış hali olan bankalara borçluluk oranları enflasyonla birlikte hiç olmadığı kadar artmış vaziyette. Mahkemelerdeki icra dosyalarında patlama yaşandığı haber kaynaklarının baş köşelerini kaplıyor. Kredi kartı ya da kredi borçluları arasına her geçen gün yeni kişiler ekleniyor. Bankacılık Denetleme ve Düzenleme Kurumu (BDDK) haftalık borç istatistiklerine göre kredi ve kredi kartı borçları 1 haftada 132 milyar lira arttı. Bankalara olan borçluluk 5 trilyon 776 milyar 995 milyon liraya çıktı. 161 milyar 469 milyon liralık borç ise takibe düştü. Ayrıca Türkiye'nin tüm illerinde icra dosyası sayısında patlama gerçekleşti.

CHP İstanbul Milletvekili Gürsel Tekin'in resmi kaynaklardan yararlanarak hazırladığı verilere göre mahkemelere ocak ayından bu yana 2 milyon 511 bin

yeni icra dosyası geldi. Geçtiğimiz yıl sonunda 22 milyon 571 bin olan icra dosyası sayısı, şu anda 23 milyon 511 bine ulaştı. Genel olarak bankalara, finansman şirketlerine, varlık yönetim şirketlerine ve TOKİ'ye olan toplam borçlanma ise 1 trilyon 110 milyar lira düzeyinde seyrediyor.

İşçi ve emekçiler borçlandırılarak tam bir çıksızlığa sürükleniyor. Bu dönemde artan intihar haberleri de tesadüfi değil. Geçmişte, oğluna okulun istediği pantolonu alamadığı için İsmail Devrim yaşamına son vermişti. Adana'da ise eşi bir yıla aşkın süre işsiz kalan ve ev kirasını 8 aydır ödeyemeyen 26 yaşındaki Emine Akçay, çocuklarını ısıtmak için

saç kurutma makinasını açtıktan sonra yaşamına son vermişti. Tüm bu çarpıcı olaylar hafızalarımızdan silinmiş değil. Bu dönemde artan intiharlar da benzer hikayelerden oluşuyor. Ekonomik krizin pençesine düşen işçi ve emekçiler çaresizliğe ve bunalıma sürükleniyor. Çözümü yaşamlarına son vermekte buluyor.

Sermayedarların daha fazla kâr elde edebilmesi için sayısız vergi affı, teşvikler yayınyorlar. Halktan elde edilen kaynakların bir diğer kısmı da ya sermaye devlerinin temsilcilerinin kasalarına akıtılıyor ya da bizzat devlet eliyle kurulan, palazlandırılan cemaat, tarikat ve vakıflara peşkeş çekiliyor. Bunun

son örneğini Amerika'da bizzat Tayyip Erdoğan çocukları Esra Albayrak ve Bilal Erdoğan tarafından kurulan paravan bir vakfa TÜGVA ve Ensar vakıfları aracılığıyla milyarlar akıtılmasında da gördük.

Sermaye devleti, işçi ve emekçilerin alın terinden gasp ettiği paraları kapitalistlere, kendi lüks ve şatafat dolu hayatlarına harcarken; milyonlar açlık, yoksulluk, sefalet ve borç sarmalarında yaşamaya çalışıyor. İşçiler ve emekçiler çıksız ve çaresiz değildir. Bu gidişata "dur" diyecek olan tam da bu borç batağına sürüklenen işçi ve emekçilerin örgütlü birliği ve mücadelesidir.

HDP'ye dönük gözaltı terörü protesto edildi

Halkların Demokratik Kongresi (HDK), Tekirdağ ve İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından yürütülen 2 soruşturma kapsamında 11 kentte gerçekleştirilen gözaltı terörü protesto edildi.

İstanbul'da HDK Genel Merkezi binasının önünde yapılan açıklamayı HDK Eş Sözcüsü Esengül Demir okudu ve şunları dedi:

"AKP ve MHP mafya devletinde hukuk geçerli değil. HDK, özgürlükçü ve demokratik paradigmasından asla vazgeçmeyecektir, taviz vermeyecek-

tir. Kongremiz, Türkiye'de demokratik siyasetin önün açılması, ötekilerin ortak mücadele araçlarından bir tanesidir. Ötekiler diye tanımladığımız bütün halklar, inançlar, ekolojik mücadele yürütenler, kadın mücadelesi yürütenler, emeğin hakkını savunanlar HDK bünyesinde Türkiye'de demokrasi mücadelesi, eşitlik mücadelesi vermeye devam edecektir"

Kongrelerine yapılan baskınlarının hukuksuz olduğunu ifade ederek şunları söyledi:

"Göçmen ve mültecilerin sorunlarını gündemleştirilen GÖÇİZ-DER'e, HDP il ve ilçe yöneticileri dönük baskınlar yapıldı. Operasyonun amacı savaş siyaseti ve toplumsal kamuoyundaki baskıların devam etmesidir. Açık siyaset yürütüyoruz. Her zaman olduğu gibi devam ediyoruz."

HDP Van Milletvekili Sezai Temelli, HDK'ye yönelik polis baskınlarının ve gözaltıların OHAL'in devamı olarak gördüklerini belirtti.

Devrimci Parti Eş Genel Başkan Yar-

dımcısı Burcuğül Çubuk, SYKP Eş Genel Başkanı Cavit Uğur, ESP Eş Genel Başkanı Şahin Tümöklü, Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF) Merkez Yürütme Kurulu üyesi Mahir Gürz, Yeşiller ve Sol Parti Eş Genel Başkanı İbrahim Akın, Özgürlük için Hukukçular Derneği (ÖHD) Eş Genel Başkanı Esra Erin konuşma yaparak gözaltı terörünü protesto ederek gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedi.

Kalem işçilerimiz Nazım Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmet Arif için...

“Haziran’da ölmek zor”

“...
Gece leylak ve tomurcuk kokuyor
Yaralı bir şahin olmuş yüreğim
Uy anam, anam
Haziran’da ölmek zor!
...”

“Haziran’da ölmek zor”du... Ayrılmak zordu bu hayattan, kaldırmadan sınırları ve sınıfları, dünyayı eşit ve özgür kılmadan... Haziran’da yitirdiğimiz şair ve yazarlarımız Nazım Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmed Arif, kalemleri ile bu toplumu anlattılar. İşçilerin, yoksul köylülerin, ezilen halkların sesi-soluğu oldular. Öylesine yalın ve içten anlattılar her birini, çünkü toplumun her bir parçasıyla bütünleşmişlerdi. Heybelerinde özgür bir dünyanın düşüyle, özgür kıldılar kalemlemlerini. Ne baskı ne sürgün ne de zindan susturabilirdi Nazım’ı, Orhan’ı ve Ahmed’i... “Sömürü ve zulüm son bulsun” diyenler nasıl ki bugün “vatan haini” ilan ediliyorsa kavgamızın onurlu, namuslu kalem işçileri olarak onlar da yaşadıkları dönemde paylarını düşeni fazlasıyla aldılar. Nazım onların “vatan haini” yaftalamalarına şu mısraları ile yanıt verdi:

“...
Fabrikalarınızda al kanımızı içmekse vatan,
Vatan tırnaklarıysa ağalarınızın,
Vatan, mızraklı ilmihalse, vatan, polis copuysa,
Ödeneklerinize, maaşlarınızda vatan,
...

Vatan, Amerikan üsleri, Amerikan bombası,
Amerikan donanması, topuysa,
Vatan, kurtulmamaksa kokmuş karanlığımızdan,
Ben vatan hainiyim.
...”

14’ünden beri şairlik ettiğini söyleyen Nazım, Halep’te paşa torunluğunu da yaşamıştır, günlerce aç da dolaşmıştır. Şiirleriyle dünya şairi olan Nazım, ülkensinden uzakta sürgünde yaşamıştır. Biz kendisini daha çok şiirleri ile tanısak da onlarca tiyatro oyunu ve öykü de yazmıştır. Komünistliğini göğsünü gere gere her daim dile getiren Nazım, 3 Haziran 1963’te ülkesinden uzakta gözlerini dünyaya kapamıştır. Nazım Hikmet’in Orhan Kemal ile zindanda yolları kesmiştir. Orhan Kemal, şiirle girdiği kalem işçiliğine Nazım Hikmet’in yönlendirmesiyle öykülerle, romanlarla devam etmiştir. Ve anlatır hayatı, gerçeği, işçiyi, emekçiyi... Ve ayrılırken zindandan Nazım ustasına bir şiir armağan bırakmıştır:

“Sen
‘Promete’nin çılgınlığını
Kaba kıyım tütün gibi piposuna dol-duran adam’
Sen benim mavi gözlü arkadaşım
Kabil değil unutmam seni.
...”

Orhan Kemal, Adana’da dünyaya gelmiştir ve gerçek ismi Mehmet Öğütçü’dür. Toplumcu gerçekçi bir yazar ola-

rak edebiyat dünyasında Orhan Kemal adıyla ölümsüz eserler bırakmıştır. 2 Haziran 1970’te hayata gözlerini yuman Orhan Kemal’in, “Grev” öyküsündeki işçi söyle dile getirir isyanını; “Sen? Bana eklemek veriyorsun ha? Sen kimsin de bana eklemek vereceksin? Çalışıyorum ben, alnımın teriyle kazanıyorum onu... Bana eklemek veriyormuş. Ben çalışmayım da sen bana eklemek ver. Ulan siz değil eklemek, günahınızı bile vermezsiniz bedavadan!”

Orhan Kemal, hayata veda ettiğinde naaşını omuzlayan, o hikayelerini anlattıkları işçilerdir, Orhan’ın ardından sel olup yürümüşlerdir. Orhan Kemal ile zindanda yan yana gelen Nazım, Ahmed Arif ile de zindan şiirlerinin dizelerinde buluşmuştur. Demir kapılı, kör pencereleli zindanından uğruna ölümlere gidip geldiği zulasındaki mahzun resme “Haberin var mı?” diye seslenirken, Nazım da Bursa Cezaevi’nde karşısına astığı Tanya’nın resmi ile konuşur:

“...
Seni astılar memleketini sevdiğin için
Ben memleketimi sevdiğim için hapisteyim
Ama ben yaşıyorum
Ama sen öldün
Sen çoktan dünyada yoksun
Zaten ne kadar az kaldın
On sekiz senecik...
Doyamadın güneşin sıcaklığına bile...
Tanya;

Sen asılan partizan ben hapiste şair
Sen kızım, sen yoldaşım
Resmin üstüne eğiliyor başım
...”

2 Haziran 1991’de aramızdan ayrılan Ahmed Arif, bu toprakların acısı kadar sevdasını da sevdaları da kelimeleri bir inci kolye dizer gibi dizerek anlatmıştır. Her bir şiiri, kıraç toprakların, törelerin ortasında dağlarına bahar gelmiş memleketine umudu büyütme çabasıdır. Ve kör pencereleli zindan karanlığı, görüşmeden gelen yeşil soğan ile dağılır. “Öyle yıkma kendini” diyen Ahmed Arif, fırsatçının, fesatçının, celladın, hayının üstüne yürümemizi, yüzüne tükürmemizi istemiştir. Adiloş Bebe’ye ve aslında hepimize demiştir ki: “...
...

Bunlar,
Engerekler ve çayanlardır,
Bunlar,
Aşımıza, ekmeğimize
Göz koyanlardır,
Tanı bunları,
Tanı da büyü...
...”

Ahmet Arif, Orhan Kemal, Nazım Hikmet mücadelenin, iyinin, doğrunun, güzelin şairleri, yazarları oldular. Onları okuyacak, onları tanıyacak, onları anlatacağız. Şimdi bize kalan miraslarıyla omuzlayacağız kavgayı ve “güzel günler göreceğiz, güneşli günler...”

GEBZE İŞÇİLERİN BİRLİĞİ DERNEĞİ MÜZİK VE TİYATRO ATÖLYELERİ

Nazım Hikmet, Ahmed Arif, Orhan Kemal’in kavgadaki son günleri, Haziran...

Aramızdan beden olarak ayrılan ama hala şiirleri, fikirleri hepimizin kulağında çınlayan üç güzel insan. Her yazdığı şiir ile mahkûm edilen, açtığı her derginin yasaklandığı, kapatıldığı Nazım Hikmet... En güzel sevda şiirlerini onun dizelerinden okuduğumuz, sürgünlerle geçen ömründe kavgasından ve sevdasından vazgeçmeyen Ahmed Arif... Yoksul halkların proleter yazarı Orhan Kemal... Bize ölümsüz eserler bıraktılar. Hepimizin dilindeki o güzel şiirler, romanlar kolay yazılmadı bu topraklarda...

Nazım Hikmet; işçi sınıfına sevdalı, emperyalizme karşı direnişçi, mazlum halkların kanını ellerinde taşıyan faşist rejimler karşısında sınır tanımayan bir

“Haziran’da ölmek zor!”

komünistti. 12 yıl demir parmaklıkların ardında şiir yazmaktan, devrim ve sosyalizm mücadelesini vermekten yılmadı. Devrim ve sosyalizmin yılmaz ve kararlı militanı. Nazım için “Önemli olan esir düşmek değil, teslim olmamaktır”.

Ahmed Arif; ilk kavgası bir Arap’ı Arapça konuşuyor diye döven bir polise karşıydı. Sonra büyüdü Ahmed, genç bir üniversiteli oldu. Devrim için kavgaya bu sefer. Sömürüye, zulme, faşizme, açlığa karşı... Anadolu’nun asi şairi Ahmed Arif, sevdasını da kavgasını da yazdığı, bugüne kadar dilden dile dolaşan o güzel “Hasretinden Prangalar Eskittim” eseri ile bugüne ışık oldu.

Orhan Kemal; hayat koşulları 15 yaşında işçi yapmıştı onu. Sınıfını bilen ve sınıfın edebiyatçısı bir yazardı. “Maksim Gorki ve Nazım Hikmet okumak ve yabancılığa rejimler lehinde propaganda ve isyana muharrik” suçuyla yargılanıp 5 yıl hapse mahkûm etmişti. Yattığı Bursa Hapishanesi’nde Nazım’la tanıştı ve üç buçuk yılını Nazım’la geçirdi. İşte artık proleter yazar Orhan vardı sömürünün karşısında. Topraksız tarım işçisinin sesi oldu en güzel romanlarıyla.

Onlar kavganın en güzel, en iyi, en yiğit, en cesur yazar ve şairleridirler. Karanlıkta bize aydınlık yarınların umudunu taşıyan o güzel dizeleri yazanlardır.

Bugün yaşadığımız bu derin umutsuzluk, bize sunulan geleceksizliğe karşı onlardan aldığımız devrimci mirasla haziranı karşıyoruz. Haziran Direnişi’nde Nazım’ın en güzel dizeleriyle sarıldık kavgaya... fabrika direnişlerinde Orhan Kemal olduk sınıfsız, sömürsüz bir dünya mücadelesi için kaldırdık yumruklarımızı... Ahmed Arif gibi hükümdarlara, saldırganlara, haydutlara karşı en ön safta aldık yerimizi...

Onların bize bıraktığı devrim ve sosyalizm mücadelesini sürdürmek bizim en büyük görevimizdir. Mutlak gelecek olan sosyalizmin görkemli bayrağı alanlarda, sokaklarda, okul sıralarında, fabrikalarda dalgalanmaya devam edecektir.

Devrimci anıları önünde saygıyla eğiliyoruz...

DEVİRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ (DLB)

*Nazım Hikmet, Ahmed Arif,
Orhan Kemal...*

Umudun ve özgürlüğün

ozanlarını saygı ile anıyoruz...